

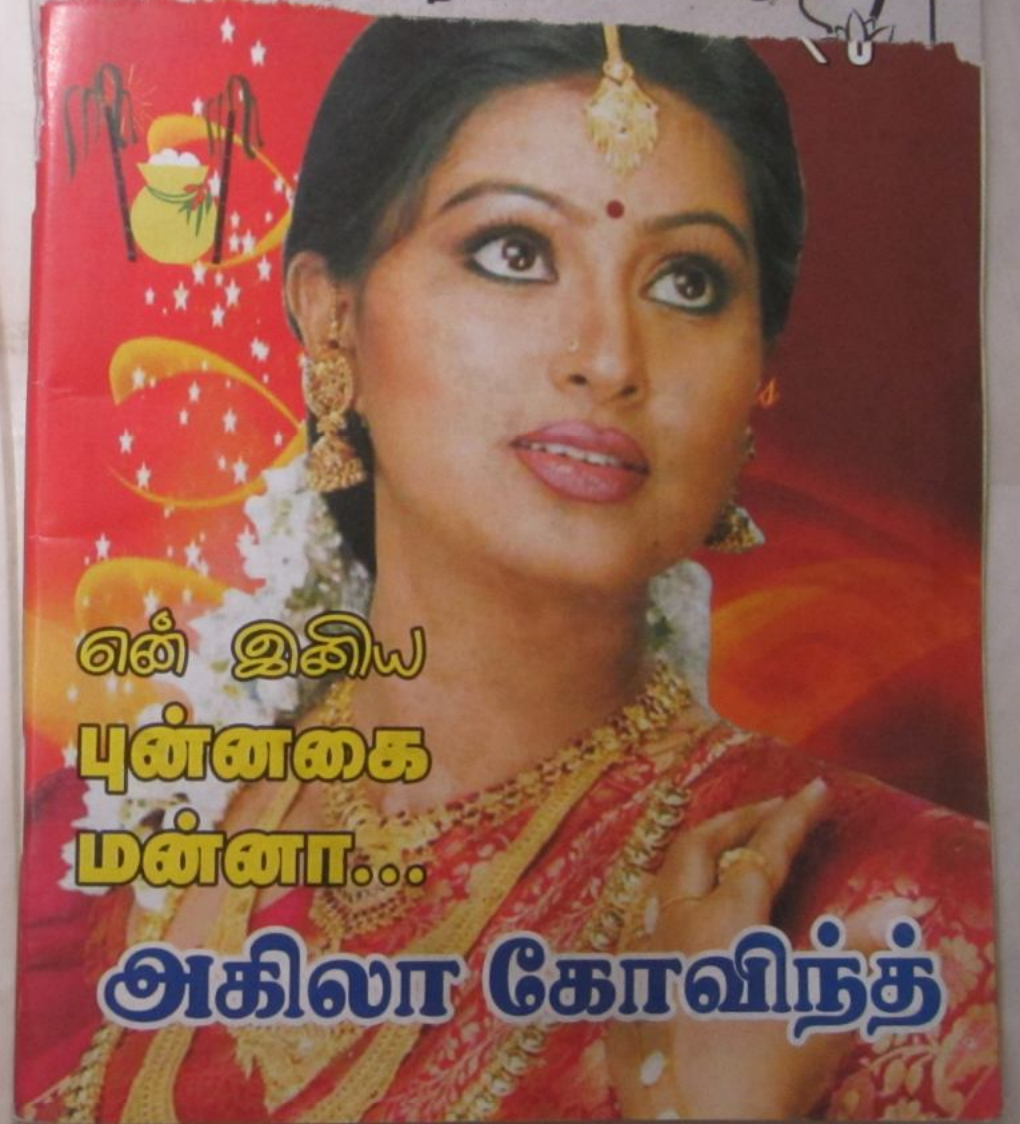
அக்ஷரா

குடும்ப நாவல்

என் இகிய
புன்னகை
மன்னா...

அகிலா கோவிந்த்

அகிலாகோவிந்த்

இனி.... எப்போதும் மகிழ்ச்சிதான்!
சந்தோஷம்தான்! துள்ளாத குறையாய்
உற்சாகமாய் கூவினாள் காஞ்சனமாலா.

அவள் அப்படி தன்னை மறந்து உற்சாகம்
பொங்க குதுகலித்த இடம் அவளது கல்லூரி
வளாகம். ஹாஸ்டல் கட்டிடம். எப்போதும் அவள்
அப்படித்தான். எவ்வித உணர்ச்சியையும்,
முக்கியமாய் உள்ளத்தில் பொங்கும் உவகை,
சந்தோஷம் போன்ற இனிமையான
விஷயங்களை அடக்கக்கூடாது. குளிர்
பாணத்தை திறந்தால் குபுக்கை
பிரவாகமெடுத்து பொங்கும் நுரைவெள்ளம்
போல உற்சாகத்தில் திளைக்க வேண்டும். வாய்
விட்டு கலகலவென சிரித்து மனம் முழுவதும்
மகிழ வேண்டும் என நினைப்பாள். அது அவளது
பிடிவாதமான பழக்கமும் கூட.

இப்போதும் அதனாலே டிகிரி படிப்பு முடிந்து. ஹாஸ்டல் வாசத்திற்கு முற்றப்புள்ளி, வைத்தவாறு, மூட்டை முடிச்சுடன் தனது சொந்த ஊருக்கு, அவளது அழகான பூப்பொழில் கிராமத்திற்கு செல்லப் போகிற சந்தோஷம்தான்!

என்ன நிறைய உயிர்த்தோழிமார்களை பிரிய வேண்டிய துயரம் இருந்தாலும் கண்கலங்க அவர்களைச் கட்டித் தழுவி அவர்களது முகவரி, போன் நம்பர்களை அக்கரையாய் குறித்து, நினைத்தால் எப்போது வேண்டுமானாலும் பேசிக்கொள்ளலாமே! என ஆறுதல் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயமும் அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

ஒரு வழியாய் அந்தப் பிரியாவிடைகளை எல்லாம் முடித்து தனது லக்கேஜ்ஜூடன் ட்ரெய்னில் ஏறி உட்கார்ந்தாள். இனி ஒரு ஆறுமணி நேரப் பயணம். திருச்சியைத்தாண்டி மூன்று ஸ்டேஷன்களை கடந்து விட்டால்... அவளது பூம்பொழில் கிராமம் வந்து விடும்.

இரண்டு மூன்று நிமிடமே வண்டி அங்கு நிற்கும். அதற்குள் அவள் உடைமைகளுடன் ட்ரெய்னை விட்டு துள்ளிக் குதித்து மான்போல் ஓடிவிடவேண்டும்....

அவளும் ஓடி விடுவாள் தான்....

மைவிழிகளை ஒரு நிமிடம் மூடி யோசித்தவளுக்கு தந்தை கைலாசநாதரின் புன்னகை ததும்பும் முகமே பெரிதும் இமைகளில் விரியலாயிற்று.

கைலாசநாதர் ஓய்வு பெற்ற தமிழாசிரியர். சிறுவயதிலேயே அவள் தாயை இழந்து விட்டதாலோ என்னவோ தனது பாசம் முழுவதையும் அவளிடம் காட்டியே வளர்த்தார் அவள் எது சொன்னாலும் எது கேட்டாலும் உடன் ஓ.கே.தான், ரைத்தான் தலையாட்டலான சம்மதம்தான்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

அதனாலே காஞ்சனை அரகப்பள்ளியில் ப்ளஸ் டுவே முடித்து விட்டு டிகிரி படிப்பை நகரத்தில் ஹாஸ்டலில் தங்கி படிக்க அவள் நினைத்தபோது... மகளைப் பிரியவேண்டுமே என்ற வருத்தத்திலும் தலையசைத்தார்.

காஞ்சனமாலாவுக்கும் அப்படித்தான் தந்தையைப் பிரிந்து சென்று படிப்பதில் இஷ்டமில்லைதான். ஆனாலும் எதிர்காலத்தில் தந்தையைப் போல் தானும் ஒரு மச்சராக வேண்டும்... என்று தனது லட்சியக் கனவை நிறைவேற்றவாவது தான் டிகிரிப்படிப்பை முடித்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயத்திலே அவளும் படிக்கச் சென்றாள்.

இதோ... மூன்று வருடம் போனதே தெரியவில்லை. டிகிரியை முடித்தாயிற்று. இனி எதாவது பல்கலை கழக பி.எட். கரஸ்பான்டன்ஸ் கோர்ஸில் சேர்ந்தால் போதும். சொந்த கிராமத்தில் இருந்து படித்தே அவளது ஆசிரிய படிப்பையும் முடித்து விடுவாள். பின் தந்தையின் உதவியுடன் அவளது பூம்பொழில் கிராமத்தில் உள்ள எண்ணற்ற ஏழைச்சிறுவர்களுக்காக ஒரு சிறு பள்ளிக்கூடம் ஒன்றையும் ஆரம்பித்துவிட்டால் அவள் லட்சியத்தையும் அடைந்து விட முடியும்.

கண்களை மூடி நினைத்துப் பார்த்தபோது காஞ்சனமாலாவுக்கு எல்லாமே இனிமையா; தித்திப்பாய் தோன்றியது. அந்த கனவு தித்திப்புகளை வெளியே விட்டுவிடக் கூடாது என்பது போல் கைகளைப் பொத்தி நெஞ்சில் அழுத்திக்கொண்டாள்.

பக்கத்திலிருந்த நடுத்தரவயது பெண்ணின் மூன்று வயது வாண்டு அவளைப் பார்த்து கெக்க பிக்கவென ஒரு மழலைச் சிரிப்பு சிரிக்க.... பைய்யினுள் வைத்திருந்த பிஸ்கட் பாக்கெட்டை பிரித்து சாப்பிடக் கொடுத்தாள்.

பக்கத்து கம்பார்ட்மெண்டில் யாரோ ஒரு ஆசாமி

☐ அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

செல்போனில் பழைய பாட்டுக்களை சத்தமாய் ஒலிக்கவிட பாட்டின் இனிமையில் மறுபடியும் கண்களை மூடி மெய்மறந்தாள்.

இப்படியும் அப்படியுமாய் பாட்டில், பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிய நேரம் போயிற்று இடையில் நின்ற ஸ்டேஷன் சின்னதாய் ஒரு டிபனை சாப்பிட்டு வயிற்றையும் நிரப்பிக்கொண்டாள்.

வண்டி திருச்சியைத் தாண்டி விட்டதும் அவளது மைவிழிக் கண்கள் கொட்டக் கொட்ட விழித்து காவல்காக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

இன்னுமன் மூன்றே ஸ்டேஷன்கள்தான்... அவளது பூம்பொழில் கிராமம் வந்துவிடும். உற்சாகமாகிவிட்டாள் காஞ்சனமாலா.

இதோ மேலும் பத்து நிமிட பயணம் அவளது பூம்பொழில் ஸ்டேஷன் வந்தேவிட்டது. பக்கத்தது இருக்கைப் பெண்மணியிடம் புன்னகையுடன் விடைபெற்று லெதர் பேக்கையும் சூட்கேஸையும் தூக்கிக் கொண்டு துள்ளலாய்த்ததான் இறங்கி ஓடினாள் அவள்.

பிளாட்பார இருக்கை ஒன்றில் தயராய் அவளது தந்தை கைலாசநாதர் பரிதவிப்பு பார்வையுடன் தேடிக்கொண்டிருக்க.. ஓடிச்சென்று அவரை கட்டிக்கொண்டாள் காஞ்சனா மாலா.

கைலாசநாதருக்கும் மகளைப் பார்த்தும் ஒரே மகிழ்ச்சிதான்! அதைவிட படிப்பு முடிந்து விட்டதால் இனி மகள் தன்னுடனே இருக்கப் போகிறாள் என்ற பூரிப்பு பெருமிதமாய் அவர் முகத்தில் தாண்டவமாடியது.

ஐந்து நிமிட குசல விசாரிப்புகளுக்குப் பின் இருவரும்

நடந்தனர். ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே கைலாசநாதரின் பொலிவான காளைகளுடன் கூடிய வண்ணக்கூரை மாண்டு வண்டி.

வண்டிக்காரம் கட்டையன் பொதுங்கும் சிரிப்புடன் காஞ்சனை அம்மா, சுவக்கியமுங்களா.? என்றபடி வந்து அவள் உடைமைகளை வாங்கினான். புன்னகையுடன் பதில் சொன்னவள் கட்டையனது குடும்ப உறுப்பினர்களை அக்கரையாய் விசாரித்தாள்.

பின் எல்லோரையும் ஏற்றிக்கொண்டு அந்த நிலவு ஒளியில் ஜில்ஜில் என செம்மண் பாதையில் குதித்து ஓடியது மாட்டுவண்டி. சுகந்தமான தூய்மைக் காற்று, நெற்பயிர்களின் இதமான பாசனை என கிராமத்து மணத்தை இனிமையாய் உணர்ந்து மலர்ந்தாள் அவள்.

பத்து நிமிட பயணத்திற்கு முனு; கிராம்தின் மச்ச வீட்டு என சொல்லப்படும் அவள் வீட்டு முன் வண்டி நின்றது.

துள்ளி இறங்கியவளுக்கு மறுபடியும் ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி.

அந்த இரவு நேரத்திலும் அவள் வருகையை உணர்ந்து அவளைப் பார்க்க காத்திருக்கும் அன்புத் தோழிமார்கள்!

கபக்கத்து தெரு தோழி நீலாவதி, எதிர்வீட்டு செண்பக கண்ணு, முணும் வீட்டு மல்லிகைக்கொடி!

அடாடா! நீங்கள் என் மீது வைத்திருக்கும் பாசமே தனி..! என ஓடிப்போய் அவர்களை கண்கள் தளும்ப கட்டிக்கொண்டாள் காஞ்சனமாலா.

அவர்களிடம் நலம் விசாரித்து பேசி விடைகொடுத்தபோது முன்னறை ஓரமாக செல்வம் நின்று கொண்டு தயங்கித் தயங்கி அவளைப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

அட... செல்வம் அத்தான்..! உற்சாகமாய் கூவினாள் காஞ்சனை.

செல்வம் அவளுக்கு ஒன்று விட்ட மாமா மகன். முறைப்பையன் என்பதால் சிறுவயது முதலே அவனை செல்வம் அத்தான்.. செல்வம் அத்தான் என கூப்பிட்டுவதே அவளுக்கு வாடிக்கையாயிற்று.

மாமாவையும் அத்நையையும் இளவயதிலே இறந்துவிட்டதால் அனாதையாய் நின்ற செல்வத்திற்கு காஞ்சனையின் தந்தை கைலாசநாதர்தான் நேசக்கரம். நீட்டி தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டார். படிப்பில் ஆர்வமில்லாத செல்வத்திற்கு தன்னுடைய விவசாயத்தையே கற்றுக்கொடுத்து தன்னுடனே வைத்துக் கொண்டார்.

காஞ்சனைக்கு செல்வம் சிறு வயதிலேயே தாய் தந்தை இழந்து விட்டதால் அவன் மீது இரக்கமும் மிகுந்த பரிவும் உண்டு. சிறுவயதில் தாயை இழந்த தான் நிறைய நேரங்களில் தாயின் பிரிவை நினைத்து வருந்தும் போது.. இரண்டு பேரையும் இழந்த செல்வம் எப்படி தாங்கிக் கொள்வான்? என வருந்தினாள்.

ஷஅந்த எண்ணத்தில் அவன் மீது பரிவும் அத்தான் என்ற பாசத்தையும் காட்டத்தான் செய்தாள். ஆனால் செல்வத்திற்கு அந்தப் காஞ்சனையின் பரிவும் பாசமும் அவள் தன் முறைப்பெண்ணுய் இருப்பதாலே என்ற நினைப்பு இருந்தது.

அதற்கேற்றார்போல் அவ்வப்போது உறவினர்கள் காதுபட, காஞ்சனைக் கென்ன? அவள் முறை மாமன் செல்வம் பக்கத்திலேயே கட்டிக்கொள்ளத் தயராய் இருக்கிறானே? என கேலி செய்யும் போது கூட காஞ்சனை ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தபடி எவ்வித பதிலும் சொல்லாம் சென்று விடுவாள்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

அந்தச் சிரிப்பை காஞ்சனையின் சம்மதமாகவே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான் செல்வம்.

அன்றும் ஊரிலிருந்து காலேஜ்குமரியாய் வந்த காஞ்சனையை அவள் பளீரிடும் இளமை அழகை ஆசையாய் தனக்கு விரையில் சொந்தமாகப் போகிற பொருள்போலவே விசாரித்து பேசினாள்.

ஆனால் எவ்வித கபடமும் இல்லாமல் வெள்ளை மனதுடன்தான் அவனுடன் பழகினாள் காஞ்சனை.

2

அன்று என்றுமில்லாத நிம்மதியுடன், தனது ரூமில் தனது கயிற்றுக்கட்டிலில் படுத்து தூங்கினாள் காஞ்சனை.

மறுநாள் காலை விடித்ததும் குஷியோடு தோழிமார்களை தேடிப்போனாள். நீலாவதி செண்பகக்கண்ணு, மல்லிகைக்கொடி மூவர் துணையாய் அணிவகுக்க காஞ்சனை தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்ற தலைவி போல் வழி நடத்திடி ஊர்சுற்ற அன்றே கிளம்பி விட்டாள்.

இதோ பாருங்க.. இன்னிக்கு நிறைய ப்ரோக்ராம் தான்... என காஞ்சமாலா ஆரம்பித்து வரிசைபடுத்த ஆரம்பித்தாள். முதலில் பனைமர காட்டில் போய் சுவையான பதனீர் பின் காளையார் கோயில் வீரபாண்டி சாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு பின் தோப்புக்காடு வழியாய் போய் மாஞ்சோலை குளத்தருவியில் சுகமான குளியில் பின் அப்படியே தங்கம்மா பாட்டி குடிசைக்குச் சென்று பழைய சோற்றையளும் வத்தல் குழம்பையும் ஒரு பிடி விடித்துவி விட வேண்டும்... பின் மாலை வரை ஊர்க்கோடி

மைதானத்தில் பந்து விளையாட்டு, ஊஞ்சல் என ஒரே ஆட்டம் பாட்டம்தான். என்ன ஓ.கே.யா.? சொல்லியபடி திரும்பி மூவரையும் பார்க்கன பூம்பூம்மாடுபோல் பல்லிளித்து தலையாட்டினர் மூவரும்.

அட... வாயில் என்ன கொழுக்கட்டையா....? ஏதாவது பேசங்கப்பா...! என காஞ்சனமாலா சட்டென நீலாவதி ஜடையை இழுத்து மல்லிகைக் கொடி இடுப்பைக் கிள்ளி வம்படியை ஆரம்பித்து வைக்க... மூவரும் மடை திறந்தாற்போல் தயக்கம் நீங்கி சளசளக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

தோழிமார் மூவருக்கும் காஞ்சன மாலா பெரிய படிப்புக்காரி. பட்டணத்திடில் படிப்பவள். நம்மையெல்லாம் சமமாய் மதிப்பாளா...? என்கிற எண்ணம் ஆரம்பத்திடில் தலைதாக்கும். ஆனால் நொடியில் அதை புரிந்து கொண்டு அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் தனது சீண்டி விளையாடும் இயல்பான பேச்சினால் தவிடு பொடியாக்கி விடுவாள் காஞ்சனமாலா.

அன்றும் அப்படித்தான் உரிமையோடு சீண்டி கேலியும் கிண்டலுமாய் பயணத்தை துவக்கினாள். பனங்காட்டில் போய் மூல் வேளையாய் ஓலைக் குவிப்பாலனில் வயிறு முட்டுமளவுக்கு சுவையான பதனீரை குடித்தார்கள்.

பின் காளையார் கோவில் நோக்கி சுருகுக் குவியல்களை மிதித்தபடி ஊர்க்கதை உலகக்கதைகள் வாய்களில் சலசலக்க உற்சாகமாய் நடந்தார்கள்.

பாதி குவியல்களை கடந்து காளையார் கோவிலை நெருங்கும் நேரம் பார்த்து குளம்பொலிகள் அதிர பெரும் புரவிச் சப்தம் கேட்டது.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

திடுக்கிட்டு திரும்பிப் பார்த்தார்கள் நால்வரும்.

முண்டாசு கட்டிய ஒருவன் வெள்ளைக்குதிளை ரேக்ளா வண்டியை சரட்டென அவர்கள் முன்னால் வழிமறிப்பது போல்விட்டு டக்கென நிறுத்தினான்.

இடுங்கிய கண்களை அகல விரித்து காஞ்சனமாலாவையே உறுத்துப் பார்த்தான் அவன்.

அவன் முகம் ஆச்சரியத்திற்குப் போனான் இப்படி ஒரு அழகியா? என்பது போல் மேலும் கண்களை சுருக்கி அவளைப் பார்த்தான்.

டக்கென தன் முன் நின்று தன்னையே உறுத்துப் பார்த்தவனைக் கண்டு காஞ்சனை அசரவில்லை. அவளும் நெஞ்சு நிமிர்த்தியவளாய் புருவம் உயர்த்திப் பார்த்தாள்.

மற்ற தோழிமார்கள் எல்லாம் குனிந்து கிராமத்து பெண்களாய் வெட்கப்பட அவள் மட்டும் சிலிர்த்து நின்றது அவனை வியக்க வைத்தது.

அட... யார் இவள்? என்ற நினைப்புடன் வண்டியை விட்டு இறங்கினான்.

கண்களால் மேலும் கீழும் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு நெற்றியைச் சுருக்கியவன் சட்டென கண்டுபிடித்து விட்டேன் போல் நிமிர்ந்து, நீ கைலாநாதருடைய பெண்தானே? எனவும் காஞ்சனை திடுக்கிட வே செய்தாள்.

நீ... நீ... நீங்கள்...?

அவளையறியாமலே அவளது வாய் எதிர்கேள்வியை வீசியது.

என்னைத் தெரியவில்லை...? நன்றாக உற்றுப்படபார்... என்றான் அவன்.

காஞ்சசனை முறைத்தாள். 'இதற்கு மேல் உங்களை உற்றுப் பார்த்தால் கண்கள் பிதுங்கிவெளியே வந்துவிடும் சொல்லுங்கள் மிஸ்டர் யார் நீங்கள்?'

'அட.... என் ராஜ்யத்திற்கு வந்து என்னையே மிரட்டுகிறாயா?'

'உங்கள் ராஜ்யமா? சரிதான்....! இது போன்ற வண்டியில் வரும்போதே நினைத்தேன்... குதிரையில் வந்ததும் பெரும் மன்னர் நினைப்பு வந்து விட்டதோ...?'

அவன் தோள்களை குலுக்கினான். 'நீ சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும்... நான் மன்னர்தான்..! மன்னர் பரம்பரைதான்... மன்னர் வசம்சத்து மகேந்திர பூபதி நான்தான்..! உனக்குப் புரியும்படி சொல்ல வேண்டுமானால் பண்ணை வீட்டு ஜமீன்...' சொல்லியபடி அவன் தனது நீளமான மீசையை முறுக்கிக் காட்ட காஞ்சன மாலாவுக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது.

இப்போது ஓரளவு அவன் யார் என்று புரியவும் ஆரம்பித்து விட்டது. பூம்பொழில் கிராமத்து பண்ணை ஜமீன்தாரின் ஒரே வாரிசு. சிறு வயதிலேயே பட்டணத்து ஹாஸ்டலில் சேர்த்து படிக்க வைத்து விட்டார்கள்... அங்கேயே... உறவினர் வீட்டில் தங்கி வளர்கிறான் என.. அவள் முன்பு கேள்விப்பட்ட அந்த சின்ன ஜமீன் இவன்... இவன்தானா?

'ம்ம்... புரிகிறது... அந்த சின்ன... சின்ன ஜமீன் நீங்கள்தானா?' வேண்டுமென்றே அந்த சின்ன வார்த்தையில் அழுத்தம் கொடுத்தாள்.

அவனும் அசராமல், 'சின்ன ஜமீன்தான். ஆனால் இப்போதுதான் வளர்ந்து பெரிய ஜமீன் ஆகிவிட்டனே! பார் ஆறடி ஐந்து அங்குலம்...' என்றபடி நெஞ்சு நிமிர்த்திக்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

காட்டினான்.

'சரியான நெட்டைக் கொக்கு...' முணுமுணுத்தபடி அவள் அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தாள்.

பாம்புச் செவி போலும் அதுவும் அவன் காதுகளுக்கேட்டு விட்டது.

'என்ன.. முணுமுணுக்கிறாய்? நெட்டைக் கொக்கா? உவமை கூட உனக்கு சொல்லத் தெரியவில்லையே? எந்த நெட்டைக் கொக்கிற்காகவது இப்படி உருண்டு திரண்ட திடமான புஜங்கள் அசகாய வலிமை இருப்பதைப் பார்திருக்கிறாயா?' என்றதும் நிஜமாகவே அவனை உற்றுப் பார்த்து வியக்கவே செய்தான். உடற்பயிற்சியால் கட்டுக்கோப்பான உடலுடன் கிரேக்க போர்வீரன் போல் நெஞ்சு நிமிர அஜானுபாகுவாய்.. என ஒருகணம் அதில் அதிசயத்தவள், அட.. என்ன இது அந்நியன் ஒருவன் உடற்கட்டை இப்படி வாய் பிளக்க பார்த்துக் கொண்டு...? தன்னைத்தானே கடிந்து கொண்டு தலையை தாழ்த்தினான்.

'அட.. வெட்கமில்லாமல் சும்மாவாக பார்.. நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன்...' என்றது மறுபடியும் நிமிர்ந்து கண்களை உருட்டினான்.

'அடாடா... பெரிய மன்மதன்...! பார்த்தவுடன் மன்மத வில்லால் அப்படியே என் இதயத்தை தைத்து சின்னா பின்னாமாக்கி விடுவீர்கள் என்றல்லவா ஒருகணம் பயந்தே போய் விட்டேன்...' சொல்லியபடி போலியாய் நடுங்குவது போல் நடுங்கியும் காட்டினான்.

அவனோ மறுபடியும் மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு, 'இப்போது புரிந்து விட்டது...' என்றான்.

'என்ன புரிந்து விட்டது?'

□ அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

‘நான் மன்மதனோ இல்லையோ... நீ அழகான ரதிதேவிதான்! அதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்... ஆனால் இதை இப்படி என் வாயிலிருந்து வரவழைப்பதற்காகத்தான் நீ இப்படி வேண்டுமென்றே மன்மதன் உதாரணத்தைக் காட்டி கிண்டலடித்திருக்கிறாய். என்ன என் நினைப்பு சரிதானே?’

அவள் தலையை மறுபடியும் கிடுகிடுவென ஆட்டிக்காண்பித்தவள், ‘ஆமாம் ஐயா...! நீங்கள் பேசிய இனிப்பான வார்த்தைகள் காதில் தேனாய் புகுந்து.... கூடவே நிறைய ஏறும்புக் கூட்டங்களும் உள்ளே புகுந்து விட்டன... அது உங்களுக்குத் தெரியுமா...?’

மகேந்திரன் பற்கள் முழுவதையும் காட்டி கடகடவென சிரித்தான். அந்த வசிகரச் சிரிப்பு காஞ்சனையை என்னவோ பண்ணத்தான் செய்தது.

‘சரியான சுட்டிப்பெண்ணாக இருக்கிறாயே... உன் பெயரென்ன எலிவாலா? என்ன பெயரென்ன தைரியமாகச் சொல் பார்ப்போம்....!’

அவன் போட்டுவாங்குவதை புரியாமல், ‘எனக்கென்ன பயம்? என்பெயர் எலிவால் இல்லை புலிவால்...! புயலாய் புலியாய் சீறும் காஞ்சனமாலா சுருக்கமாய் காஞ்சனை!’ என்றாள் அவள்.

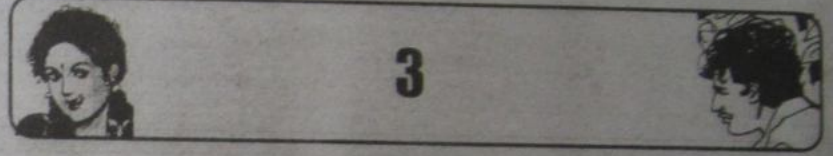
‘காஞ்சனமாலா... என ஒரு கணம் உச்சரித்துப் பார்த்த அவன்.., ‘அட பெயர் கூட அழகாகத்தான் இருக்கிறது...’ என முணுமுணுத்துவிட்டு, ஒ.கே காஞ்சனை... நாம் இருவரும் ஒரே ஊர்க்காரர்கள் நன்கு அறிமுகமாகியும் விட்டோம், இனி நல்ல நண்பர்களாகவும் இருப்போம். சரியா?’

‘எல்லாம் தங்களது உத்தரவு.... மன்னா... மிஸ்டர் மகேந்திர பூபதி மன்னா...!’

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

சலாம் அடிக்காத குறையாய் அவள் சொல்ல அவன் மறுபடி சிரித்தவன், ‘உன் அழகைப் போல் உன் சுட்டித்தனமும் எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது.’ எனச்சொல்லியபடி திரும்பினான். தன் ரேக்ளா வண்டி நோக்கி விறுவிறுவென நடந்தான் அவள்.

தன்னையறியாமல் அவனையே வைத்த கண்ணாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் காஞ்சனை

அதற்குப்பின் காஞ்சனை அந்த மகேந்திரனை மறந்து விட்டாள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

எல்லாம் மறுவாரம் வரையில்ல்தான்

மறுவார சந்தையில் அவள் காய்கறிகளை மும்மரமாய் வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, கணைப்புச் சத்தம் கேட்டு திருப்பிப் பார்த்தாள்.

பின்னால் கைகளை கட்டியபடி மகேந்திரன்!

ரொம்ப நேரமாய் அப்படி நின்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போல், நான்தான் அவளைக் கவனிக்காதது போல் உணர்ந்தாள்

பக்கத்தில் சென்றதும், ‘என்ன காய்கள் வாங்க வந்தாயா?’ என்றான் அவன் இயல்பான குரலில்

‘இல்லை... சுள்ளி பொறுக்க வந்தேன்...’

என்றாள் அவள் குறும்பாய்.

□ சகிஷா கோவிந்த்

அவனும் விடவில்லை. 'கள்ளிகள் கிடைத்ததா?' என்றான் அக்கரையாய்.

மகேந்திர மன்னர் அதற்கு வரிகேட்டு விடுவாரோ என்ற பயம்தான் இருக்கிறது...

அவன் பதிலுக்கு இலகுவாய் சிரித்து, 'மன்னர் விரும்புவது வரியை அல்ல. உன் சுட்டித்தனமான நட்பை! ஒரு நாள் என் பண்ணை வீட்டுக்கு வா... நிறைய பேசுவோம்...!' என்று சொல்லிவிட்டு அதே சிரிப்புடன் விடைபெற்று அகன்று விட்டான் மகேந்திரன்.

மேலும் ஒரு வாரம் சென்றது.

அன்று என்னவோ விடிந்ததும் காஞ்சனமாலாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. என் பண்ணை வீட்டுக்கு ஒரு முறை வா. சுற்றிக்காட்டுகிறேன்.. என மகேந்திரன் சொல்லியிருந்த வார்த்தைகள் அவளைப் படித்து விடாது ஆட்டியது.

சிறு குழந்தைப் பருவத்திலேயே அந்தப் பெரிய பண்ணை வீட்டை கடந்துபோகும் போது, இவ்வளவு பெரிய வீடா? என ஆச்சரியமாய் பார்ப்பாள். உள்ளே தெரியும் பலவித வண்ண விளக்கொளிகள் தெரிய பார்ப்பதற்கு ஒரு அரண்மனை போன்ற பிரமிப்பை அவளுக்கு ஏற்படுத்தும்.

தந்தையிடம், உள்ளே போய் பார்க்கலாமா? என தன் ஆவலை அவள் சொல்லும்போதெல்லாம், 'ஐயோ! அது பெரும் பணக்கார இடம் நம்மை உள்ளே விடமாட்டார்களம்மா...' என தடுத்துவிடுவார்.

அதனாலே வளர வளர அந்த வீட்டைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், இவ்வளவு பெரிய விஸ்தரிப்பு உள்ள வீட்டில் என்னவெல்லாம் இருக்கும்? என்ற ஆவல் அவளுள்

சிக்ஷா குடும்ப நாவல்

ஏக்கமாகவே ஆகிவிட்டது.

அதனாலே மகேந்திரன் சம்பிரதாயமாய் சொல்லியிருந்தாலும் கூட குதிபோட்டுக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டான்.

தனியாகப் போய் அவன் முன் நிற்க ஒரு மாதிரியாக உணர்ந்தவன் தோழிமார்களை துணைக்கு அழைக்க ஆள் ஆளுக்கு பண்ணைவீடா..? ஆளைவிடு...! என்பது போல் ஓடி ஒளிந்தார்கள்.

கடைசியில் செண்பகக்கண்ணுவை அழுக்கிப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு இழுக்காத குறையாய் கூட்டிப் போனான். பண்ணை வீட்டின் பெரிய க்ரில் கேட் கதவையே இரண்டு பேரும் சேர்ந்து தள்ளிதான் திறக்க வேண்டியதாயிருந்தது.

அவர்கள் உள்ளே நுழைந்ததும் பணியாள் ஒருவன் ஓடிவந்து விசாரிக்க, 'உங்க ஐயாவைப் பார்க்கணும்... மகேந்திரன் ஐயாவைப் பார்க்கணும்...' என்றான் ராகமாக.

'ஐயாவுங்களா... தோட்டத்திலே வேலையா இருக்காரும்மா... பின்புறமா போங்க...! என வழியைக் காட்ட..., 'வேணாம்... போயிருவோம்டி...?' எனத் தயங்கிய செண்பகக் கண்ணுவை இழுத்துக்கொண்டு அவன் காட்டிய திசையில் ஓடினான்.

உள்ளே... தென்னை மரத்தோப்புப் பக்கம் தலையில் முண்டாசு கட்டியபடி மகேந்திரன் குனிந்து தோட்டவேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

'ஹலோ... மிஸ்டர்... பூபதி...! மன்னர்... பூபதி...! மகேந்திர பூபதி...!' வேண்டுமென்றே உரக்க அழைத்து கூப்பிட்டான் அவன்.

மகேந்திரன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவன் புருவங்கள் வியப்பால் விரிந்தது. மண்வெட்டியை கீழே வைத்து விட்டு கைகளைத் தட்டிப்படி பக்கத்தில் வந்தான்.

அவன் வந்ததும் குனிந்து பெரிய சலாம் போட்டாள் காஞ்சனமாலா.

‘மன்னர் மகேந்திர பூபதிக்கு கோடி வணக்கங்கள். மன்னரின் அரண்மனையை சுற்றிப் பார்க்க இன்று செண்பகக்கண்ணுவுடன் யாம் வருகை புரிந்துள்ளோம். சுத்திக்காட்ட மன்னர் தயாராக இருக்கிறாரா?’ என்றாள் முகத்தை நிமிர்த்தியபடி. அவள் ஏற்றி இறக்கிப் பேசியதை ரணித்த மகேந்திரன் கடகடவென சிரித்து, ‘சரியான துடுக்குக்காரியாக இருக்கிறாயே? இது உன் கூட வந்திருப்பது யார்... உன் தோழியா? செண்பகக்கண்ணு வா..? அவள் எப்படி... அவளும் உன்னைப் போல்தானா?’

மகேந்திரன் மறுபடியும் கண்களை விரிக்க, ‘பயப்படவேண்டாம் மிஸ்டர் மன்னர் பூபதி, வால் அவளுக்கு கிடையாது. எனக்கு மட்டும்தான் உண்டு...’ என்றாள் மாலாசிரிப்புடன்.

‘அதை ஒத்துக்கொண்டாயே....? அது ஒன்று போதும்..!’

இருவரும் கொல்லென சிரித்தார்கள். செண்பகக்கண்ணுவும் தயக்கம் நீங்கி மெல்லச் சிரித்தாள்.

அதைக் கவனித்து அவள் தோள்களை ஒருதட்டு தட்டிய காஞ்சனா, ‘சும்மா வாய்விட்டுச் சிரிடி.. உன் சிரிப்பை ஒண்ணும் மன்னர் பிடுங்கிக் கொள்ளமாட்டார். அவர் பெரிய கருணை வள்ளல். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் உனக்கு ஜூஸ், மோர், பழச்சாறு என வகை வகையாய் கொடுக்களப் போகிறார். என்ன அப்படித்தானே மன்னரே?’ என்றாள் இடக்காக.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

மகேந்திரன் திரும்பவும் வாய்விட்டுச் சிரித்தவன், ‘ஜூஸ் எல்லாம இல்லை சுவையான கம்பங் கூழ் இருக்கிறது. பருகுகிறீர்களா?’ என்றான்.

‘அதை நீங்களே பருகிக் கொள்ளுங்கள் ஐயா... எங்களுக்கு மாளிகையை சுற்றிக் காட்டுங்கள்..’ என்றாள்.

‘இதோ... வாருங்கள்...’ என்றபடி மகேந்திரன் அழைத்துப் போனான். பண்ணைவீட்டு பங்களாவின் ஒவ்வொரு அறையாய் கூட்டிப்போனான். பாதி அறைகள் கவனிப்பாரின்றி பூட்டியே கிடந்தன.

மகேந்திரன் ஒவ்வொரு அறையாய் சோம்பல் படாமல் திறந்து காட்டினான். விதவிதமான இருக்கைகள், சாண்டலியர் விளக்குகள் பலதரப்பட்ட மரச் சாமான்கள் என அறைகளை நிறைத்திருந்தது.

சில விசாலமான அறைகளில் ஆயில் பெயிண்டுகளில் வண்ண வண்ண ஓவியங்கள் மகாபார இராமண இதிகாச காட்சிகள் அதில் அழகாக வரையப்பட்டிருந்தன.

வியந்த பார்த்தவளுக்கு காட்சிகளின் நிலையைச் சொல்லி விளக்கவும் செய்தான் மகேந்திரன்.

இது மகாபாரதத்தில் பகவான் கிருஷ்ணர் துரியோதனிடம் லட்சக்கணக்கான சேனைப் படை வீரர்களை காட்டி அவர்கள் வேண்டுமான இல்லை நான் ஒருவன் வேண்டுமா? எது வேண்டும் சொல்! எனக் கேட்கும் அற்புதகாட்சி, அதற்கு பதிலாக துரியோதனன் சேனைப்படைகள்தான் தனக்கு வேண்டும் என கேட்பதும் ஓவியமாய் மற்றோருபுறம் வரையப்பட்டிருந்தது. அதையும் காட்டி மகேந்திரன் விவரித்தான்.

பின் பெரய பெரிய... ஃபிரேமிட்டிருந்த போட்டோக்களில் ஜமின்தார் உடைகளில் அவனது

□ அகிலா கோவிந்த்

முன்னோர்களது படங்கள் வரிசையாக மாட்டப்பட்டிருக்க... அதையும் வியப்போடு, பார்த்தாள் காஞ்சனமாலா.

ஒவ்வொரு மிடுக்கான புகைப்படத்திற்கு கீழும் பல்லவபூபதி, மாணக்க பூபதி, செல்வபூபதி என வரிசையாய் அவர்களது பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருக்க... அட்டா.. பெரிய பூபதி பரம்பரையாய் அல்லவா தெரிகிறது? இந்த மகேந்திர பூபதி இவர்களின் கடைசி வாரிசோ? என்றாள்.

கடைக்குட்டி வாரிசு... என அதை திருத்தினான் மகேந்திரன், மேலும் இதில் இன்னொரு ஆச்சரியமான விஷயமும் இருக்கிறது... என்றான் பிழகையாய்.

அது என்னவோ? என்றாள் காஞ்சனை போலி வியப்பு ஒன்று காட்டி

‘இந்த என் முன்னோர்கள் எல்லாம் அசல் பண்ணை முதலாளிகள் போல் ஜமீன்தார்கள் போலவே தங்கள் வாழ்நாள் முழுக்க வாழ்ந்தார்கள். அதை நான் ஒருவன்தான் உடைத்து சாதாரண வாரிசாய் குடிமகனாய் மாறிவிட்டேன். என் தந்தையும் என்னிடம் இந்த ஆடம்பர பகட்டுத்தனத்திற்கு மாறும்படி என்னை எவ்வளவோ வற்புறுத்தினார். நான் ஒரேடியாய் மறுத்துவிட்டேன். தெரியுமா?

அவன் பெருமையாய்ச் சொல்ல தலையை வெகுவாய் ஆட்டிய காஞ்சனை, மம்... இது... நல்ல விஷயம்தான். வேண்டுமானால் பாராட்டு விழா நடத்தி விடுவோமா? என்றாள்.

மகேந்திரன் சற்று உரத்த குரலில் ‘ஹேய்... நான் எவ்வளவு சீரியஸலாய்ச் சொல்கிறேன் உனக்கு எல்லாமே விளையாட்டுத்தானா?’ எனவும் அதற்கும் காஞ்சனை விடாமல், ‘வாழ்கையே ஒரு விளையாட்டுதான். அதில் நாம்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

எல்லாம் கடவுள் உருவாக்கிய பொம்மைகள் தெரியுமா?’ எனச் சொல்லி மறுபடியும் தலையாட்டிக் காட்ட மகேந்திரன் பட்டென சிரித்து விட்டான்.

பின் மகேந்திரன் உள்புற பெரிய அறை ஒன்றுக்கு கூட்டிப் போய் காட்டினான். இது தான் கஜானா அறை என்பது. இதில் விதவிதமான தங்க நகைககள் வைரங்கள் இருக்கிறது. பல கோடி பெறும் பார்க்கிறாயா? என்றபடி பீரோக்களை நிறந்து கண்ணைக் கவரும் நகைகளைக் காட்டினான்.

வியப்பால் கண்கள் விரிந்தாலும் அவைகள் சலமே இல்லாமல்தான் பார்த்தாள் காஞ்சனை. அவள் உற்றுப் பார்ப்பதை கவனித்த மகேந்திரன், ‘உனக்கு எதுவும் வேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள். தாராளமாக...’ என்றான்.

தலையை மறுப்பாய் வெட்டினாள் காஞ்சனமாலா

‘ஏன் உனக்கு நகைகளிடம் ஆசை இல்லையா? ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது...!’ அவன் அதிசயிக்க

பதிலுக்கு அவனை உற்றுப் பார்த்தவள், ‘எனக்கு நகைகளில் ஆசையில்லை வேறு ஒரு ஆசை இருக்கிறது. நிறைவேற்றுவீர்களா?’ என்றாள் ஏக்கம் சற்று தொனிக்கும் குரலில்.

மகேந்திரன் புன்னகையுடன் முகம் விரிந்தவன், ‘எதுவானாலும் சொல். உடனே நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்...’ என்றான் அவசரக்குரலில். காஞ்சனமாலா லேசாக தொண்டையை சரிசெய்து கொண்டு, ‘அதாவது.. மகேந்திரன் சார்... உங்கள் மூக்கிற்கு கீழ்... கறுப்பாய் அடர்ந்து போய் ஒரு பெரிய முறுக்கு மீசை தெரிகிறது அல்லவா....?’ என நிறுத்தினால். ‘ஆ.... ஆமாம்...’ என்றான் மகேந்திரன்.

முன்னோர்களது படங்கள் வரிசையாக மாட்டப்பட்டிருக்க... அதையும் வியப்போடு, பார்த்தாள் காஞ்சனமாலா.

ஒவ்வொரு மிடுக்கான புகைப்படத்திற்கு கீழும் பல்லவபூபதி, மாணக்க பூபதி, செல்வபூபதி என வரிசையாய் அவர்களது பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருக்க... அட்டா.. பெரிய பூபதி பரம்பரையாய் அல்லவா தெரிகிறது? இந்த மகேந்திர பூபதி இவர்களின் கடைசி வாரிசோ? என்றாள்.

கடைக்குட்டி வாரிசு... என அதை திருத்தினான் மகேந்திரன், மேலும் இதில் இன்னொரு ஆச்சரியமான விஷயமும் இருக்கிறது... என்றான் பிடிசையாய்.

அது என்னவோ? என்றாள் காஞ்சனை போலி வியப்பு ஒன்று காட்டி.

‘இந்த என் முன்னோர்கள் எல்லாம் அசல் பண்ணை முதலாளிகள் போல் ஜமீன்தார்கள் போலவே தங்கள் வாழ்நாள் முழுக்க வாழ்ந்தார்கள். அதை நான் ஒருவன்தான் உடைத்து சாதாரண வாரிசாய் குடிமகனாய் மாறிவிட்டேன். என் தந்தையும் என்னிடம் இந்த ஆடம்பர பகட்டுத்தனத்திற்கு மாறும்படி என்னை எவ்வளவோ வற்புறுத்தினார். நான் ஒரேடியாய் மறுத்துவிட்டேன். தெரியுமா?’

அவன் பெருமையாய்ச் சொல்ல தலையை வெகுவாய் ஆட்டிய காஞ்சனை, ம்ம்... இது... நல்ல விஷயம்தான். வேண்டுமானால் பாராட்டு விழா நடத்தி விடுவோமா? என்றாள்.

மகேந்திரன் சற்று உரத்த குரலில் ‘ஹேய்... நான் எவ்வளவு சீரியஸலாய்ச் சொல்கிறேன் உனக்கு எல்லாமே விளையாட்டுத்தானா?’ எனவும் அதற்கும் காஞ்சனை விடாமல், ‘வாழ்கையே ஒரு விளையாட்டுதான். அதில் நாம்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

எல்லாம் கடவுள் உருவாக்கிய பொம்மைகள் தெரியுமா?’ எனச் சொல்லி மறுபடியும் தலையாட்டிக் காட்ட மகேந்திரன் பட்டென சிரித்து விட்டான்.

பின் மகேந்திரன் உள்புற பெரிய அறை ஒன்றுக்கு கூட்டிப் போய் காட்டினான். இது தான் கஜானா அறை என்பது. இதில் விதவிதமான தங்க நகைகள் வைரங்கள் இருக்கிறது. பல கோடி பெறும் பார்க்கிறாயா? என்றபடி பீரோக்களை திறந்து கண்ணைக் கவரும் நகைகளைக் காட்டினான்.

வியப்பால் கண்கள் விரிந்தாலும் அவைகள் சலமே இல்லாமல்தான் பார்த்தாள் காஞ்சனை. அவள் உற்றுப் பார்ப்பதை கவனித்த மகேந்திரன், ‘உனக்கு எதுவும் வேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள். தாராளமாக...’ என்றான்.

தலையை மறுப்பாய் வெட்டினாள் காஞ்சனமாலா

‘ஏன் உனக்கு நகைகளிடம் ஆசை இல்லையா? ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது...!’ அவன் அதிசயிக்க

பதிலுக்கு அவனை உற்றுப் பார்த்தவள், ‘எனக்கு நகைகளில் ஆசையில்லை வேறு ஒரு ஆசை இருக்கிறது. நிறைவேற்றுவிர்களா?’ என்றாள் ஏக்கம் சற்று தொனிக்கும் குரலில்.

மகேந்திரன் புன்னகையுடன் முகம் விரிந்தவன், ‘எதுவானாலும் சொல். உடனே நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்...’ என்றான் அவசரக்குரலில். காஞ்சனமாலா லேசாக தொண்டையை சரிசெய்து கொண்டு, ‘அதாவது.. மகேந்திரன் சார்... உங்கள் மூக்கிற்கு கீழ்... கறுப்பாய் அடர்ந்து போய் ஒரு பெரிய முறுக்கு மீசை தெரிகிறது அல்லவா....?’ என நிறுத்தினாள். ‘ஆ.... ஆமாம்...’ என்றான் மகேந்திரன்.

‘அதை என் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து கிடுகிடுவென ஆட்டிப் பார்க்க வேண்டும். அதுதான் எனது திராத இப்போதைய ஆசை. நிறைவேற்றுவீர்களா?’ என்றாள் சிரிப்பை அடக்கிய சிரியஸான குரலில்.

4

ஒருவாறு அன்று முழுவதும் மாலை வரை மகேந்திரன் சுற்றிக் காட்டிய அவனது பண்ணை வீட்டைப் பார்ப்பதிலே நேரம் கழிந்தது.

மகேந்திரனும் சளிக்காமல் அறைகளிலிருந்து தோட்டம்,, தோப்பு என்று ஒன்று விடாமல் காட்டி விளக்கினான். ‘அடாடா... இவ்வளவு பெரிய்ய்ய்...ய்ய்ய்...யய பணக்காரரா நீங்கள்?’ என்றாள் காஞ்சனை மைவிழிக் கண்கள் விரிய.

‘ம்ம்... பெரிய்ய்ய்... யபணக்காரன் தான் தலையில் கொம்பு கூட இருக்கிறது பார்தாயா?’ என அவளைப் போலவே நீட்டி இறக்கிப் பேசி சிரித்தான் மகேந்திரன்.

‘அட... என்னைப் போல சுட்டியாய் அதற்குள் பேச ஆரம்பித்துவிட்டீர்களே...!’

‘எல்லாம் காஞ்சனா டீச்சரம்மாவிடம் கற்றுக்கொண்டதுதான்...’

‘ம்ம்...ம்ம்... அப்படியாவது சிறு பையன் சிறு பிள்ளைத்தனம் என உங்களை ஒத்துக்கொண்டீர்களே?’ அதுபோதும் இனி என் போன்ற பெரியவர்கள் சொல்கேட்டு நடக்க வேண்டும் புரிகிறதா?

புரிகிறது. எல்லாம் தங்களது உத்தரவு

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

மகாராணி....‘அவள் போலியாய் மிரட்டியதற்கு அவனும் போலியாய் தலையை குனிய வைத்து சலாம் அடித்தான்.

‘அட... இப்படி கிண்டல் கூட செய்வீர்களா....?’

‘எல்லாம் அங்கு படித்த பாடம்தான்...’

என அவள் பக்கம் காட்டினான் அவன்

‘ஓஹோ...’

‘எனக்கு உன் சுட்டித்தனம் ரொம்பவும் பிடித்துவிட்டது காஞ்சனை!’ என மகேந்திரன் ரளித்துச்சொல்ல,

“எனக்கு உங்கள் மீசை ரொம்பவும் பிடித்திருக்கிறது...” என்று பதிலுக்குச் சொல்ல கெக்க பிக்க சிரிப்பு சிரித்து ஓடினாள் காஞ்சனை.

இரண்டு மூன்று நாளே பழகிய ஒரு அந்நியனிடம் இப்படி சிரித்துப் பேசி கிண்டலடித்து உரிமையாய் பேசுமளவுக்கு தான் எப்படி மாறினோம் என்டறே வீடு வரும் வரை காஞ்சனைக்கு அடங்காத ஆச்சரியமாய் மனதுள் எழுந்தது.

பக்கத்தில் கூடவே வந்த வாயாடி செண்பகக் கண்ணு கூட ஒரு வார்த்தை மகேந்திரனிடம் பேசினாளா? இடித்த புளி மாதிரிடிதானே இருந்தாள்? அவள் மட்டுமா... இந்த மகேந்திரன் கூட அவளிடம் பேசவில்லைதானே? மகேந்திரன் அவளிடம் தான் பேச மிகுந்த ஆர்வம் காட்டுவதாகவும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

இரண்டு நாள் கழித்து நடந்த சம்பவம் ஒன்றும் அதையே உறுதிப்படுத்தியது.

அவனது தென்னந்தோப்பு தோட்டப்பக்கம் தன்

தோழிகளோடு அவள் உலா போக அங்கு... மரங்களுக்கு பாத்தி கட்டுவதை கவனித்தபடி மகேந்திரன் நின்று கொண்டிருப்பதை அவள் பார்த்தாள்.

அவள் பார்க்கும் போதே அவனும் அவளைப் பார்த்து விட்டான். உற்சாகமாய் எழுந்து வந்தான்.

வந்தவன் அவளைப் பார்த்து, “என்ன காஞ்சனை என்னைப் பார்த்தால்...” உன்னைக் கடித்து நின்று விடுவேன் என்ற பயமா? எப்போதும் தோழிகள் புடை சூழவே வருகிறாய்? அவ்வளவு பெரிய பயந்தாங்குள்ளியா நீ..?” எனக்கேட்க அவன் கிண்டலாய் கேட்பதைப் பார்த்து காஞ்சனை பதிலர் சொல்வதற்குள், ‘பயந்தாங்கொள்ளி அவள் இல்லை நாங்கள்தான்...!’ என பயந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள் தோழிமார்கள்.

காஞ்சனை தடுத்தும் கேட்கவில்லை. திரும்பிய காஞ்சனைக்கு வந்ததே கோபம். நெஞ்ச நிமிர்த்தி அவனைப் பார்த்தவள், ‘எனக்கு என்ன பயம் உங்களிடம்?’ என்றாள் முறைப்புடன்

‘என்ன.. என்னிடம் ஒரு ஆண்மகனிடம் உனக்கு பயமே இல்லையா?’ என சிரிப்புடன் பக்கத்தில் வந்த மகேந்திரன் டக்கென அந்த காரியத்தைச் செய்தான்.

மெல் கரங்களால் சட்டென அனைத்து மறுகனமே அவளை விடுவித்தான் அவன்..

காஞ்சனை இதை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ச்சீ...! விடுங்கள்...! என்ன இது? காறி உமிழாத குறையாய் முகம் வெட்டினாள் அவள்.

பின் அவள் அதே கோபத்துடன் வெடுக்கென போகப்போனாள்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

நில் அப்படியே...! என்றான் மகேந்திரன் ஆணையிடுவது போல்...

இவன் சொன்னால் அவள் என்ன நின்று விடுவாளா? சிறிதும் சட்டை செய்யாமல் நகரப் போனாள் அவள் சட்டென அவளது தோளை அவனது பலுவான கரம் பற்றியது.

ஆ! என்ன இது? உரிமையாய் தோளைப்பிடிக்கிறானே...? என அவள் கொதித்து நினைக்கும் போதே கன்னத்தையும் ஒருசேரப் பற்றி அவனை நோக்கி அவளது பார்வையைத் திருப்பினாள்.

என்னை.. எனது கண்களை நன்றாகப் பார்...! என்றான் உறுமுவது போல்.

காஞ்சனையும் திடுக்கிட்டவள் விழிகளை விரித்தே அவனது விழிகளை ஊடுவினாள்.

சலனமே இல்லாமல் அவனது பார்வை தெரிந்தது.

‘பார்! நன்றாகப் பார்! எவ்வித உணர்வும் சலனமும் இல்லாமல் என் விழிகள் தெரிகிறதா? அது போல்தான் என் மனதும்! புரிந்துகொள்! என்னிடம் எவ்வித தவறான எண்ணமும் இல்லை!’ என்றான் உறுதியான குரலில்.

‘பின் ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள்?’

‘அது.. விளையாட்டு... என்று உரக்கவே சொன்னவன் நிறுத்திவிட்டு, ஏன்... நீ... எத்தனைமுறை என்னிடம் எப்படியெல்லாம் விளையாட்டாய் பேசியிருக்கிறாய்? நான் கோபிக்கவா செய்தேன்? சிரித்து ரவிக்கத்தானே செய்தேன்? அவன் உரிமையும் ஆவேசமுமாய் மூச்சு வாங்க கேட்டு முடித்தான்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் ஓரிரு நிமிடங்கள் அவனையே வெறித்து யோசித்தாள்.

இவன் சொல்வது உண்மைதானோ? நாம் தான் அவசரப்பட்டு மூக்கு நுனி சிவந்துவிட்டோமோ? நிஜமாகவே விளையாட்டுக்குத்தான் சொல்லியிருப்பானா?

அவள் தலை சட்டென தாழ்ந்து கீழ் நோக்கியது.

எனக்குப் புரிகிறது. ஸாரி...! என்றாள் மெல்ல மென்மைக் குரலில்.

‘ம்ஹலம்! ஸாரி சொன்னால் மட்டும் போதுமா?’ என்றான் அவன் சற்றும் கோபம் குறையாதவன் போல்.

பின் வேறு என்ன செய்ய வேண்டும்? அவள் புதிராய் நிமிர்ந்தாள்.

‘உன் முப்பத்திரண்டு ஈயன்னாக்களை காட்டி ஈ என இளிக்க வேண்டும். புரிகிறதா?’

அவன் கொஞ்சமம் சிரிக்காமல் சீரியஸாய் சொல்ல... கலகலவென நகைக்க ஆரம்பித்தாள் காஞ்சனமாலா.

காஞ்சனமாலாவுக்கு என்னவோ அவன் மகேந்திரனை சீண்டிப் பார்க்கும் எண்ணமோ அடிக்கடி அப்படியே பேசினாள். ‘எங்கள் செல்வம் அத்தான் எப்படித் தெரியுமா? என கண்கள் விரிய ஆரம்பித்து, ஒரு முறை நெல் சாகுபடி நேரத்தில் மழை தொடங்க இரவோடிருவாய் குடோன் ஒன்று பிடித்து நெல் முட்டைகளை பத்திரப்படுத்தியது. குரைக்காற்று ஒரு சமயம் வீசியபோது வாழைக்குலைகளை கயிறு வைத்து கட்டி பாதுகாத்தது என மூச்சு விடாமல் சொல்லி முடித்தாள்.

பொறுமையாக கேட்ட மகேந்திரன், நல்லது

காஞ்சனை. நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். உன் செல்வம் அத்தான் நல்லவர் வல்லவர். அசகாய ருரர்தான். வேண்டுமானால் அவர் வந்தவுடன் நான் அவரை தலையில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு திங்கிணத்தோம்... ஆட்டம் ஒன்று ஆடி விட்டாடுமா? என்றான் சிரிக்காத அப்பாவி போல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு.

கலகலவென அடக்க முடியாமல் சிரித்து விட்டாள் காஞ்சனமாலா.

அவள் அப்படி பளீரென சிரிப்பதை உற்றுக் கவனித்தவன், ‘அட’. இந்த முத்துப்புன்னகைக்கு உன்னையும் கூட அவருடன் சேர்த்து தூக்கி வைத்துக்கொண்டு ஆடலாம்தான்..! எனக்கூறி மேலும் அவளை அதிரத்தான் வைத்தான். மகேந்திரன்

காஞ்சனை அவன் சொன்ன விஷயத்திற்காக அதிரவில்லை. அவன் அப்படி தன் புன்னகையை புகழ்ந்து சொன்னதும் தன்னையறியாமல் தன் முகம் சிவந்து போனதை கண்டுதான் அதிர்ந்து போனாள்.

அதன்பின் அதே நகையுணர்வுடன் அவளிடம் பேசிவிட்டு அகன்று விட்டான். அவளிடம் விடைபெற்று வீடு வரும் வரை காஞ்சனை அதே இதழ்விந்த சிரித்த போஸலுடன் மகேந்திரனின் நகைச்சுவை உணர்வை எண்ணி சிரித்தபடியே வந்தாள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் வீட்டுத் தோட்டப் பக்கம் நின்று கொண்டிருந்த செல்வம் அந்த அவளது தானா சிரித்துக் கொண்டு வரும் போஸை கவனித்து விட்டான். அவன் முகம் கடகடுப்புக்கு போனது.

அதே கோபத்துடன் அவள் முன் விரைவாய் வந்தாள்.

‘என்ன காஞ்சனை இன்னமு’ சிறுகுழந்தை போல்

பொறுப்பில்லாமல் சிரித்துக் கொண்டு... பெரிய பெண்ணாய் நீ வளர்ந்து விட்டதை அடிக்கடி மறந்து விடுகிறாயே? என்றான் குற்றம் சாட்டுபவன் போல்.

‘பெரிய பெண்ணாய் வளர்ந்து விட்டேன்தான். அதற்காக சிரிக்கக் கூடாதா?M

வெடுக்கென பதிலுக்கு காஞ்சனை சுண்டிக் கேட்டதும் அவசரப்பட்டு கோபத்தை காட்டி விட்டோமோ? என செல்வம் முகம் கூம்பியவன் சட்டென சுதாரித்துக் கொண்டு, ‘அப்படி ஒன்றும் இல்லை. சொன்னால் நானும் அந்த நகைச்சுவையை உணர்ந்து சிரிப்பேனே....? என சமாளிக்கவும் செய்தான்

5

மறுவாரம் வேறு எதையும் நினைக்க முடியாதபடி ஊரிலிருந்து அத்தை வந்து இறங்கிவிட்டான். அத்தை கனகம் தந்தை கைலாசநாதரின் ஒன்று விட்ட தங்கை. அவளுக்கு ஒரே மகள் கோமளா அவள் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாய் ஒரு பேரனும் இரண்டு பேத்திகளும்.

கோடை விடுமுறையாகையால் மகளையும் மூன்று வாண்டுகளையும் கூட்டிக்கொண்டு கிராமத்து காற்றை அனுபவிக்க பூம்பொழிலுக்கு வந்து விட்டான் அத்தை.

தந்தையும் மகளும் உற்சாகமாய் வரவேற்று உபசரித்தனர். அதிலும் காஞ்சனமாலாவிற்கு கனகம் அத்தையை ரொம்பவும் பிடித்துப் போக ஒரு காரணமும் இருந்தது.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

கனகம் எப்போதும் அவளை காஞ்சனாக் கண்ணு.. என விளித்து வாஞ்சையுடன் அழைக்கும் போது, சிறுவயது குழந்தையாய் தன்னைக் கொஞ்சிய தாயின் முகம் அவளுக்கு வந்து போகும். அதனாலே ஒரு தாயின் பரிவை அவளிடம் உணர்வாள் அவள்.

அதைவிட வாண்டுகளான நீலா, பூமா, சேகர் வந்து விட்டால் அவளுக்கு குஷியுடன் கும்மாளமம்ட சேர்ந்து வீடும். அவர்களுடன் தானும் சிறு குழந்தை போல் ஆகி ஒவ்வொரு விளையாட்டாய் விளையாட ஆரம்பித்து விடுவாள்.

அவர்களை பக்கத்து மேட்டுத்தில், கூட்டிப் போய் அவர்களோடு வண்ண வண்ண காற்றாடிகளை பறக்க விடுவாள். பண்ணைக்கார மாந்தோப்புக்கு கூட்டிப்போய் மாங்காய்கள் கொய்யாக்கனிகளை, மாக்கிளைகளை ஆட்டி நெல்லிக்காய், கொடுக்காப்புளி என ஒவ்வொன்றாய் பொறுக்கித் தின்பது சுவாரச்யமான அனுபவம்.

இது போதாதென்று தோழிகள் மல்லிகைக் கொடி, செண்பக்கண்ணு வந்து விட்டால் அவர்களுடன் சேர்ந்து எல்லோரும் பாண்டி விளையாட்டு, தாயக்கட்டம், கள்ளன் போலீஸ், கொலகொலயா முந்திரிக்கா, கபடி விளையாட்டு, சீட்டுக்கட்டு என்று ஒன்று விடாமல் விளையாடுவர்.

அது என்னவோ அந்த சிறு சிறு வாண்டுகளோடு விளையாடும்போது எல்லோருக்கும் அளவு கடந்த சந்தோஷமாகவும் குதூகலமுமாகவும் இருக்கும்.

ஆனால் எத்தனையோ முறை செல்வத்தை வாண்டுகள் விளையாடக் கூப்பிட்டபோதும் ச்சு இது... என்ன கூத்து? கடிந்து முகம் வெட்டி அகன்றுவிடுவான். சிலசமயம் கொஞ்சம் உரிமையெடுத்து காஞ்சனையிடமே, எதற்கு இந்த வாண்டுகளுடன் சிறு பிள்ளைத்தமாய் விளையாடுகிறாய்?

□ அகீலா கோவிந்த்

என் கண்டிக்க முயல்வது உண்டு.

போங்கள் மாமா... உங்களுக்கு புரியாது... என்று அவனைப் போலாவே முகம் வெட்டி அகன்றதும் வரையை முடி விட்டான் செல்வம்.

ஆனால் மகேந்திரன் தற்செயலாய் காஞ்சனையைத் தேடி வந்தவன் வாண்டுகள் இருப்பதைப் பார்த்து தன் தோட்டத்து கனிகளை கடைத் தெருவிற்கு சென்று விளையாட்டுப் பொருட்கள் குவியலோடு முதல் நாளே நுழைய... மாமா... மாமா... என உடனடியாய் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டன வாண்டுகள் அன்றே அவர்களுக்கு உற்ற தோழனாகி விட்டான் மகேந்திரன்.

தினம் மகேந்திரன் வந்து வாண்டுகளுக்காக நேரம் ஒதுக்கி விளையாடினான். புதுபுது கதைக்ள சொல்வான். தன் பெரிய பண்ணை வீட்டுக்கு அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள தோட்டங்களில் விளையாட விட்டான். காஞ்சனா, காஞ்சனா தோழிகள், வாண்டுகள், மகேந்திரன் என எல்லோரும் சேர்ந்து நேரம் போவது தெரியாமல் விளையாடுவார்கள்.

அன்றும் அப்படித்தான் மதிய நேரம் தோட்ட வேலைகளை முடித்து விட்டு காஞ்சனை வீட்டுப்பக்கம் வந்து கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். நீலா, பூமா, சேகர் இன்னும் பக்கத்து வீட்டு சிறுசுகள் என ஒரு பத்து பேர் வாண்டுகளாய் சேர்ந்து பந்து எரிதல் விளையாட்டில் மும்மரமாய் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தடதடத்த புல்லட் பைக்கில் மகேந்திரன் வருவதைப் பார்த்ததும் அந்த வாண்டுகளுக்கு ஒரே உற்சாகம். மகேன் மாமா நீங்க எங்க கூட விளையாட வாங்க...! என கையைப் பிடித்து இருபுறமும் இழுக்க ஆரம்பித்து விட்டனர்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

மகேந்திரனோ சிரிப்புடன் பைக்கைவிட்டு இறங்கியவன் அவனும் உற்சாகமாகி விளையாட தயாராகிவிட்டான். கூடவே திண்டில் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த காஞ்சனையையும் தோழிகளையும் கை காட்டினான்.

வாண்டுகளுக்கு புரிந்து விட்டது. பூமாவும் குண்டு பாலுவும் சிடிவ வாண்டுகளுடன் ஓடி வந்து காஞ்சனமாலாவின் கையை பிடித்துக்கொண்டனர். அக்கா! நீங்களும் விளையாட வாருங்கள் நாம் ஒரு டீம். அவர்கள் எதிர் டீம்! என படபடவென அவளை இழுத்து தயாராகிவிட்டனர்.

காஞ்சன மாலா என்ன பேச என்ன சொல்வது என்று முடிவெடுப்பதற்குள், மகேன் மாமா தலைமையில் நாங்கள் எதிர் டீம்! என ஒங்கிக் குரல் கொடுத்தான் ஒல்லிப்பிச்சான் என சொல்லப்படும் பக்கத்து தெரு வாண்டு முகேஷ்.

கடைசியில் ஒரு வாறு முடிவு செய்யப்பட்டு காஞ்சனை தலைமையில் ஒரு டீமம் மகேந்திரன் தலைமையில் ஒரு டீமும் தொடங்கப்பட்டு விளையாட்டு தொடங்கியது.

பந்து எரியும் வாலிபால் விளையாட்டு என்பதால் பந்தை தரையை தொடாமல் அடிக்கும் லாவகத்திற்காக அத்தனை வாண்டுகளும் ஹோ...வென கூச்சலிட்டபடி விளையாண்டு கொண்டிருந்தனர்.

ஒவ்வொரு டீமுக்கும் மதிப்பெண் போடும் நடுவராக் ரெப்ரீ போல் எதிர்விட்டு கிட்டு மாமா தேர்வு செய்யப்பட்டு அவருக்கு ஏற்றி கிடுகிடு நாற்காலி ஒன்றில் அவர் உட்கார் வைக்கப்பட்டார். அவர் அந்தக் காலத்து வாலிபால் ப்ளேயராம்.

□ அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

போட்டியில் அதிக மதிப்பெண் பெற்று ஜெயிக்கும்
உழுக்கு பெரிய கப் வெனிலா ஐஸ் க்ரீம்களை தோற்ற டீம்
வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை வேறு.

விறுவிறுவென ஆட்டம் கூச்சலும், கும்மாளமும்
பொங்க் தொடங்கியது. முதல் ஐந்து நிமிட வீச்சிலேயே
மகேந்திரன் லாவகமாய் பந்தை வீசி எதிர் அணியை
திணறடித்தான். தனது டீமிற்காக முதல் மதிப்பெண்ணை
பெற வைத்தான்.

அப்படி மகேந்திரன் டீம்மார்க் எடுத்ததும்
காஞ்சனையின் டீமில் உள்ள பூமாவும் குண்டு பாலும்வும்
துடிக்காத குறையாய் அவளிடம் பரபரத்தனர். அக்கா!
விடாதீர்கள். உங்கள் திறமையைக் காட்டுங்கள் எப்படியும்
நாம் ஜெயித்தாக வேண்டும்!

வாண்டுகளின் உசுப்பல்கள் ஒருபுறமிருக்க...
மகேந்திரனும் தன் காலரைத் தூக்கி விட்டபடி, பாருங்கள்
தோற்கப் போகிற டீம் அது...! என குரல் கொடுக்க
கடுப்பாகிப் போனது காஞ்சனையின் டீம்.

காஞ்சனையையும் தோழிகளும் சேலையை வரிந்து
கட்டிக் கொண்டு கோதாவில் இறங்கினர். குறிபார்த்து பந்தை
வீசினர். தாவிப்போய் நிடித்தனர். மின்னலாய் சுழன்று
அடித்தனர். அப்படி அவர்கள் டீம் காட்டிய வேகத்தல்
அடுத்த இரண்டு நிமிடத்திலேயே பந்தை தட்ட முடியாமல்
கோட்டை விட்டது மகேந்திரன் டீம்!

மறுபடியும் ஹோ... வென கூச்சல்! துள்ளிக் குதித்த
வாண்டுகள் காஞ்சனையை சூழ்ந்து கொண்டு கைகளைத்
தட்டினர்.

எதிர் டீம் வாண்டுகளோ கோபமாகி, மாமா,
விடாதீர்கள். பந்தை வைத்து நீங்கள் லாவகமாய் அடிக்கும்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

கட்பால், அடி அடியுங்கள். எதிர் டீம் தோற்றுவிடும்! என
மகேந்திரனை உசுப்பேற்றிக் கொண்டிருக்க மகேந்திரனும்
வீரமாய் இறங்கி விளையாடுவது போல் வேகம் காட்டினான்.

அவன் அப்படி விளையாடுவதை ஓரிரு சமயம் உற்றுக்
கவனித்த காஞ்சனை அப்போதுதான் அதையும் கவனித்தாள்
அவன் மகேந்திரன் வாண்டுகள் முன்னிலையில் தான்
பரபரப்பாய் விளையாடுவது போல் வேகம் காட்டினானே
தவிர பந்து வீச்சில் சாதாரணமாகவே எளிதில் பிடிக்கும்
படியாகவே வீசினான். வேண்டுமென்றே வேகமாய் பந்துக்கு
பதிலடி கொடுத்து திணறடிக்காமல் மெதுவாகவே அடித்தான்.

வாண்டுகள் சொன்ன அந்த கட்பால் அடியைக்
கொடுக்க எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்கள் வந்து போதும் அவன்
கொடுக்காமல் சும்மாகவே இருந்தான்.

அரை மணி நேரத்தில் மற்றோரு மதிப்பெண் பெற்று
எளிதில் ஜெயித்துவிட்டது காஞ்சனையின் டீம்! ஐயோ
நன்றாக சொதப்பி எங்களை கவிழ்த்து விட்டீர்களே மகேன்
மாமா... என அவனது டீம் வாண்டுகள் சூழ்ந்துகொண்டு
மகேந்திரனை வறுத்தெடுத்ததுக் கொண்டிருக்க... அசட்டுப்
புன்னகையுடன் அவர்களை சமாளித்து சமாதானம்
பண்ணிக்கொண்டிருந்தான் அவன்

காஞ்சனையின் பக்கமோ... குஷியாய் சந்தோஷக்
கூச்சலிட்ட வாண்டுகள் அவளை இறுக கட்டிப் பிடித்து
முத்துமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியில்
போட்டியின் விதிமுறைப்படி மகேந்திரன் சார்பில் ஜெயித்த
டீம்மிற்கு பெரிய கப் வெனிலா ஐஸ் க்ரீம் வழங்கப்பட்டது

எதிர் அணி டீம் வாண்டுகள் நோக்கக்கூடாது
என்பதற்காக காஞ்சனாவும் தனது செலவில் அந்த டீம்
வாண்டுகளுக்கு அதே வெனிலா ஐஸ் க்ரீமை வாங்கிக்

□ கவிதை கோவிந்த்

கொடுத்து குஷிப்படுத்தினாள்.

எல்லோரும் போட்டியை மறந்து சிரிப்புடன் கை குலுக்கினர். ஆர்வமாய் ஐஸ் க்ரீமை சுவைக்க ஆரம்பித்தனர்.

காஞ்சனை அவைகளை கண்குளிர ரசித்தவாறு மகேந்திரன் பக்கம் போனாள். மகேந்திரன் அதே குறுஞ்சிரிப்புடன் அவளிடம் ஒரு ஐஸ் க்ரீமை நீட்டினான். வாங்கிக் கொண்டவள் அவனையே இமைகள் விரிய உறுத்துப் பார்த்தாள்.

என்ன அப்படி ஒரு பார்வை பார்க்கிறாய்? என்றான் அவன்.

நீங்கள் வேண்டுமென்றே... சரியாக விளையாட வில்லை. அது எனக்குத் தெரியும்! என்றாள்.

அதை நீ கண்டு பிடித்து விட்டாயா? என புருவம் உளயர நிமிர்ந்தவன் கண்களாலே சிமிட்டலோடு அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

அவளுக்கு அவனது செய்கையில் அர்த்தம் சுத்தமாய்ப் புரியவில்லை.

எதற்காக? என்றாள் ஆவல் அடங்காமல் எல்லாம் அதற்காகத்தான்... என்றான் அவன் திரும்பவும் விட்டேந்தியாய்.

புரியவில்லை.. என அவள் மைவிழிகளை விரிக்க பக்கத்தில் வந்து அவள் விழிகளை உற்றுப்பார்த்த மகேந்திரன், உன் மனம் நோக்கக்கூடாது. அதற்காகத்தான்! என்றான் அழுத்தமான குரலில்

6

ஒவ்வொரு நாளும் மகேந்திரனுடன் பேசுவது காஞ்சனைக்கு உற்சாகமாய் பெரும் சந்தோஷத்தையே கொடுத்தது. வார்த்தைக்கு வார்த்தை அவளுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு மல்லாடுவது அவளுக்கு இனம்புரியா ஒரு துள்ளல் உணர்வை கொடுத்தது.

அவன் மகேந்திரன் இப்போதுதான் அறிமுகமானவன் புதியவன் அந்நியன் என்ற எண்ணமெல்லாமல் மறைந்து போன் அவனுடன் நீண்டநாள் பழகியது போன்ற உணர்வே ஏற்பட்டது.

அன்றும் விடிந்ததும் அதே போல் அவனைத்தேடித்தான் போனாள். பண்ணை வீட்டில் அவன் இல்லை. பணியாள் அவன் திராட்சைத் தோட்டத்தைப் பார்வையிட சென்றிருப்பதாய்ச் சொல்ல.... அவள் அங்கே சென்று அவனை சந்திக்க முடிவெடுத்தாள்.

மகேந்திரனுடைய திராட்சைத்தோட்டம் ஊர்க்கோடியில் விஸ்தாரமான பரப்பளவில் அமைந்திருந்தது. தோழிகள், அங்கு போனல் ரொம் நேரமாகும், நாங்கள் வரவில்லைப்பா.. என்று கழன்று கொள்ள.. வாடகை சைக்கிள் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பி விட்டாள். பத்து நிமி அழுத்தத்தில் திராட்சைத் தோட்டத்தையும் அடைந்து விட்டாள்.

தோட்ட முகப்பில் மகேந்திரனின் புல்லட் பைக் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தது. அது பழங்கள் பழுக்கும் பருவம் ஆனதால்... பணியாளர்கள் காயாய் புத்திருந்த திராட்சைகளை பாதுகாத்து... நெளிசலாய் படர்ந்த கொடிகளை நேர்ப்படுத்தி... பூச்சிகளை அண்டவிடாமல் ரசாயன கலவைகளை தெளித்து... என வெவ்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அவர்களுக்கு பணிகளை பிறப்பித்தபடி தோட்டத்தை சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். அவள்

சைக்கிளை ஸ்டாண்ட் செய்து விட்டு உள்ளே நுழைவதையும் பார்த்து விட்டான்.

அவன் கண்களில் பெரும் ஆச்சரியம் ஓடியது. அது விலகாதவனாய் புருவம் உயர அவளை நெருங்கினான். என்ன விஷயம் காஞ்சனை? என்னைத் தேடி இங்கே வந்து விட்டாய்? என அவன் கேட்ட போதுதான் காஞ்சனைக்கு சுருக்கென்றது.

அவள் இதைக் கொஞ்சமும் யோசிக்கவில்லையே...! அவன் வீட்டில் இல்லாவிட்டால் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று போகாமல் தேடிக்கண்டுபிடித்து பேச ஓடிவந்திருக்கிறாளே? அப்படி... என்ன பேச்சு? காணாததைக் கண்டது போல்.. அவனிடம் ஒரு நாள் பார்த்து பேசாவிட்டால் தூக்கம் வராதது போல் அல்லவா ஓடி வந்திருக்கிறாள்...?

சே...! என்ன நினைப்பான் இந்த மகேந்திரன்? சரியான அலைகிற கேஸ் என்று கூட தன்னை நினைத்துக் கொள்ளக்கூடுமே..!

பயமாய் நினைத்து தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டவள் பேசாமல் இவன் நம்புகிற மாதிரி ஏதாவது பொய்யைச் சொல்லி தப்பித்து விடுவோமா...? என யோசனையை ஓட விட்டான்.

‘பொய்களைத் தேட வேண்டாம்... காஞ்சனை! உண்மை உன் கண்களில் அப்படியே அப்பட்டமாய் தெரிகிறது..M

இடியாய் கர்ஜனை போல் அவன் குரல் ஒலிக்க அவள் திடுக்கிடவே செய்தாள்.

எவ்வளவு சரியாய் கண்டு பிடித்து விட்டான்! சரியான எமகாதகன்தான்!

அவள் வேண்டுமென்றே தனது மைவிழிகளை மேலும் அகல விரித்து படபடவென கருவிழிகளை உருட்டிக்காட்டினாள்.

‘எங்கே... மிஸ்டர் மகேந்திரன் சார், இன்னும் கொஞ்சம்... நன்கு நன்றாக என் கண்களை உற்றுப் பார்த்து... வேறு என்னவெல்லாம் தெரிகிறது... என கண்டு பிடித்துச் சொல்லுங்களேன்...’ என்றாள்

துடுக்கான குரலில் அவன் மகேந்திரனும் விடாமல்,

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

அதற்கென்ன சொன்னால் போயிற்று... என உற்றுப் பார்த்தவன் சீரியஸான முகத்துடன், ‘ம்ம்... வரிசையாக சொல்லட்டுமா? காலை எழுந்து பல் துலக்கி குளித்து பத்து பதினாறு இட்டிலிகளை ஒரு பிடி பிடித்து அப்படியே பாலை ஒரு செம்பு நிறைய குடித்து... முறுக்கு சீடை என பலகார வகைகளை சட்டியில் கைவிட்டு அள்ளி வாயின் இரண்டு பக்கங்களிலும் திணித்துக்கொண்டு.. இதையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் தின்று விட்ட பற்களைக் காட்டி என்முன் ஈயென இளித்துக் கொண்டு....

அவன் நிறுத்த... அதற்குமேல் பொங்கிய சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் கலகலவென சிரித்து விட்டாள் காஞ்சனை.

அட... சொல்லி முடிப்பதற்குள் மறுபடியும் ஈயென ஒரு இளிப்பா? போதுமடா சாமி...! என போலியாய் அவன் கைகூப்பி மறுபடியும் கேலியில் இறங்க இம்முறை கைகளால் மறைத்தபடி அடக்க முடியாத சிரிப்பை மேலும் உதிரவிட்டாள்.

பின் சட்டென சிரிப்பதை நிறுத்தியவன், இப்போது புரிகிறதா மிஸ்டர் மகேந்திரன்? அதற்காகத்தான் இப்படி குலுங்க குலுங்க உங்களுடன் சிரித்துப் பேசத்தான் இங்கு ஓடி வந்தேன்... என்றாள் முன்பு அவன் கேட்ட கேள்விக்கு சரியான விளக்கம் கொடுப்பது போல் அவனும் சிரிப்பையும் கேலியையும் நிறுத்தியவன், ‘அப்படியா...? அது ஒன்று மட்டும் தான் காரணமா? என்றான் சந்தேகக் குரலில்.

‘ம்ம்... அதில் என்ன சந்தேகம் உங்களுக்கு? வேறு என்ன காரணம் இருக்கக்கூடும் என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்...?’ பெரிதாய் அதிர்ந்து கேட்பது போல் முகத்தில் வியப்பும் கூட்டிக் கேட்டாள் அவள். ‘எதுவும் இருந்தால் அறிந்து கொள்ளலாம் என்றுதான்....!’ அவளை மேலும் நோட்டமிடுவது போல் இழுத்தான் அவன்.

‘அப்படி அறிந்தால்... என்ன செய்வீர்களாம்?’ என்றாள் அவள் துடுக்காக.

‘இப்படித் தூண்டில் போட்டு கேட்டால் எல்லாம் நான் சிக்க மாட்டேன்...!’ அவன் சிரிக்க ஆரம்பிக்க, ‘நானும் லேசில் சிக்கமாட்டேன் ப்பா..!’ எனக்கூறி அவனை மறுபடியும் அதிர வைத்தாள் அவள்.

☐ அகிலா கோவிந்த்

மகேந்திரன் அவ்வப்போது காஞ்சனை வீட்டுக்கு வரும் சமயமெல்லாம் தவறாது தந்தை சிவகுருநாதரையும் பார்த்து அவரிடம் ஓரிருவார்த்தைகள் பேசிவிட்டு செல்வது வழக்கம்.

தந்தையும் அவன் சென்றதும், எவ்வளவு பெரிய பண்ணை ஜமீன் இவர்? கொஞ்சமும் பணக்காரத்தனம் இல்லாமல் எளிமையாக எப்படி வழுகிறார். நல்ல குணம்மம்மா இவருக்கு...! என வியப்பார்.

அன்றும் அவன் முற்றத்தில் நெல் மணிகளை காயப்போட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது வந்துவிட்டான்.

கைலாசநாதர் ஓரமான தென்னைமர நிழலில் ஈஸி சேரில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்க... மகேந்திரன் அவரை நோக்கி நடந்தான். அவன் வருவதை காஞ்சனை உயர்ந்தாலும் கவனியாதவன் போல்தான் நெல்மணிகளை கையில் பிடித்திருந்த வரட்டி ஒன்றினான் கவனமாய் உலர்த்துவது போல் தீவிரமாய் இருந்தான்.

எதற்கு இந்த புது வித பாசாங்கு? இதுவரை எவருக்குமே இப்படி பார்க்காதது போல் ஒரு நடிப்பு நடித்ததில்லையே.. எதனால் இந்த கள்ளத்தனம் வருகிறது? என உள்ளூர் அவனாள் ஒரு திடுக்கிடலும் எழுந்து மறையத்தான் செய்தது.

அதற்குள் கைலாசநாதர் மகேந்திரனை கவனித்து, வாங்க.. தம்பி... என உற்சாகமாய் வரவேற்றார். பதிலுக்கு நமஸ்கரித்த மகேந்திரன் சிரித்தபடியே அவர் பக்கத்தில் இருந்த திண்டில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவன் கைலாசநாதரின் உடல் நலம் பற்றி விசாரிக்க பதிலுக்கு அவர் மகேந்திரனின் விவசாயப் பண்ணையைப் பற்றி ஆர்வமாய் கேட்க ஐந்து பத்து நிமிடங்கள் அதிலே போயிற்று.

காஞ்சனைதான் கருமமே கண்ணாய் இருப்பது போல்

நெல்மணிகளை உலரவைத்தவன், கொட்டிக்களை திறந்து வாத்துக் கூட்டங்களை மேய விட்டான். சிறுசிறு வண்ணச் செடிகளுக்கு தோட்ட மண்ணில் பாத்தி கட்டி நீர் ஊற்றினான். கயிறுகளில் பீர்க்கங்கொடி பிஞ்சுகளை எல்லாம் வாக்காய் வளைத்து விட்டான். முற்றத்து ஒட்டுத்தரையில் உட்கார ஆரம்பித்த புறாக் கூட்டத்திற்கு உணவு மணிகளை விசிறலாய் தெரளிக்க ஆரம்பித்தான்.

அப்படியே ஓடினான். திரும்பி வந்தான். குனிந்தான். வளைந்தான், தண்ணீர் ஊற்றினான், சுறுசுறுப்பாய் நடந்தான். எல்லாம் அவன் வழக்கத்திற்கு மாறான விசித்திரப் பழக்கங்கள் டிணோத செய்கைகள்!

என்ன ஆயினும் என்ன வேலை செய்தாகினும் அவன் மைவிழியின் ஓரக் கண்களள் மட்டும் மகேந்திரனை வட்டமிட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

அவன் தன்னை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்..? என நோட்டமிட்டுக் கொண்டு இருந்தது. அவன் சிலசமயம் தன்னையே விடாது உற்றுப்பார்ப்பது போல் அவன் உணர்ந்ததும் அவன் கண்கள் படபடப்பாகவும் ஆயின.

மகேந்திரனும் வந்த சில நொடிகளிலே அவனிடம் வழக்கமாய் பேசிவிடுபவன் இந்த முறை இந்த புதுவிதமான விளையாட்டை ரசித்தானோ என்னவோ அவனும் அவனிடம் பேசாமல கைலாசநாதரிடமே கதையளந்து கொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பேச்சும் கூட எவ்வித சுவாரஸ்யமில்லாமல் அவன் உதடுகள் அசைத்து ஒப்புக்காக பேசுவது போலவே இருந்தது. ஆனால் கண்கள்...? அது காஞ்சனை நினைத்தது போல் அவனையே சுற்றிக் கொண்டதான் இருந்தது.

ஒரு கட்டத்திற்கு மேல்இந்த பார்வை விளையாட்டு கைலாசநாதரின் பேச்சாலே தடைபட வேண்டியதாயிற்று

என்னம்மா.. நீ... தம்பி வந்து எவ்வளவு நேரமாயிற்று..? ஒரு குவளை மோர் அல்லது குளிர்பானம் எதாவது கொண்டு வாம்மா...! மறந்தே போய் விட்டாயே...! என்று காஞ்சனையின் பக்கம் திரும்பி சொன்னதும் தான் அப்போதுதான் அவனை

கவனிப்பவன் போல் பரபரவென சுறுசுறுப்பானான் அவன்.

இதோ... வருகிறேன்...! என்று பத்து நொடிகளில் மோர்க்குவளையுடன் தோன்றி அவனிடம் நீட்டினான். சிரிப்புடன் குவளையை வாங்கிய மகேந்திரன் அவளையே உற்றுப் பார்க்க... அந்தப் பார்வையை உஷ்ணமாய் உணர்ந்தவளாய் தரைதாழ்குனிந்தாள். சினிமாக்கதாநாயகிபோல் அவள் கால்களால் வட்டம் போடுகிறாளா என மகேந்திரன் தலைநீட்டிப் பார்ப்பதைக் கண்டு நிமிர்ந்து முறைத்தான்.

இதையெல்லாம் கொஞ்சமும் உணராத கைலாசநாதர் தன் பிரச்சினையை மகேந்திரனிடம் சொல்வது போல், எனக்கும் வயதாகிக் கொண்டிருக்கிறது தம்பி, காலகாலத்தில் இவளை ஒரு நல்லவனுக்கு கைப்பிடித்துக் கொடுத்து விட்டால் நானும் நம்மதியாகிவிடுவேன்... எனவும் மகேந்திரனும் பலமாய் தலையாட்டியபடி, ஆமாம்... ஆமாம்... காஞ்சனைக்கு வயது ஏறிக்கொண்டுதானே... போகிறது... என குரலை உயர்த்தியவன் சட்டென தாழ்த்தி, அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும் வண்ணம், இந்தப் பூத்துக் குலுங்கும் அழகு வயதாகி உதிர்வதற்குள் எவனாவது இளிச்சவாயன் தலையில் கட்டிவிட வேண்டியதுதான்... இல்லையெனில் போணியாகுவது கஷ்டமாய்ப்போய்விடும்...! எனச் சொல்ல மறுபடி முறைத்தவன் தோபமாய் அவன் கைகளில் நறுக்கென கிள்ளவும் செய்தான்.

மகேந்திரன் கைகளால் விளையாட்டிய எச்சரித்து விட்டு கைலாசநாதர் பக்கம் திரும்பியவன், நீங்கள் அதற்கு எல்லாம் கவலைப்படுதல் தேவையே இல்லை ஐயா..., ஏனெனில் நம் காஞ்சனை சுட்டிகை மட்டுமல்ல... புத்திசாலியாய்... உலகம் புரிந்த அறிவக்கொழுந்தாய்த்தான் திகழ்கிறாள்... என முடிக்கவும் காஞ்சனை வேண்டுமென்றே தலையில் இரண்டு கொம்புகள் இருப்பது போல் விர்களை வைத்துக்காட்டி, ஆமாம் அறிவுக்கொம்பு..! என நகைக்க மூவரும் சிரித்தனர்.

கைலாசநாதர் கூடவே, சுட்டிகை மட்டுமல்ல, சேட்டைக்காரப் பெண். சிறுவயதில் இவள்பண்ணும் சேஷ்டைகளைப் பார்த்து ரளிக்கவே பக்கத்து வீட்டு பெண்கள்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

எதிர் வீட்டு பெண்கள் என ஒரு கூட்டம் கூடி விரும், பெரிய மனுஷி போல் அப்போதே அவ்வளவு சுட்டித்தனம் பண்ணுவாள்.. என்று பழை நிகழ்வுகளை விவரித்தார்கள்.

அட்டடா... அப்படியா? என்பது போல் மகேந்திரன் கதை கேட்க ஆரம்பிக்க தந்தையின் பின் நின்று கொண்டிருந்த காஞ்சனையோ உதடுகளை விளித்து கண்களை சுழற்றி கைகளால் அபிநயம் பிடித்து ஒரு குட்டி டான்ஸே செய்து அவனுக்கு பழிப்பு காட்டினாள்.

தொடர்ந்து கேலியும் சீண்டலுமாய் கைலாசநாதருக்கு முன்னே, அவர் அறியாமல் இருவரும் விளையாடியது சொற்ப நேரம்தான் என்றாலும் அந்த விடினாடிகளை இருவரும் இனிமையாகவே உணர்ந்தனர்.

அந்த இனிமைக்கு பங்கம் வருவது போல் செல்வம் மளிகைச் சாமான்கள் மூட்டை ஒன்றுடன் நுழைந்தான். இயல்பாக வந்தவனின் முகம் மகேந்திரனைப் பார்த்ததும் கறுத்தது. அதிலும் கைலாசநாதரும் காஞ்சனையும் அவனும் நகைப்பாய் பேசிக் கொண்டிருந்தது கண்டு கடுகடுப்பிற்குப் போனது.

அப்படி என்ன பேச்சு. என கோபமாய் நினைத்தவன் அதை ஓரளவு வெளிக்காட்டியவாறே என்ன அப்படி பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? என்றான் படபடப்பாய்.

கைலாசநாதர் பெரிய தலையசைப்புடன், எல்லாம் நம் காஞ்சனை பற்றித்தான் செல்வம்... என்றார் அவர் மனநிலையைப் புரியாமல்.

என்ன காஞ்சனை பற்றியா...? அவளுக்கென்ன?

அவளுக்கொன்றுமில்லை...! காலா காலத்தில் அவளுக்கு கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் அல்லவா?

மறுபடியும் கைலாசநாதர் அதையே சொல்ல காஞ்சனையின் முகம் மாற ஆரம்பித்தது.

செல்வமோ முகத்தில் அதிக அக்கரைகாட்டுபவனாய், இதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் பேசி முடித்த விஷயம்தானே? எனவும் அவன் சொல்வதன் அர்த்தம் புரிந்து

□ அக்ஷயா கோவிந்த்

பாப்பதையும் உணர்ந்தாள் அவள்.

செல்வமோ மகேந்திரனுக்கு இந்த முறை நன்கு உணர்த்திவிட வேண்டும் என நினைத்தவன் அவனை நோக்கி, மகேந்திரன் சார், உங்களுக்குத் தெரியாது. எனக்கும் காஞ்சனைக்கு சிறுவயது முதலே கல்யாணம் செய்து விடுவது என பேசி முடித்த விஷயம்... அதைத்தான் மாமா சொல்கிறார்கள்...! என அழுத்தமான குரலில் சொல்லி முடித்தான்.

முகத்தில் சயாடாத குறையாய் ஸ்தம்பித்து நின்றிருந்தாள் காஞ்சனை.

8

அந்த வாரம் என்னவோ தெரியவில்லை. ஆரம்பம் முதலே காஞ்சனைக்கு மனது சரியில்லை. என்னவோ ஒன்று அவளது மனதை இம்சித்தது. இயல்பான குதூகலமும் உற்சாகமும் இல்லாமல் அவளை தவிக்க வைத்தது.

என்னவென்று யோசித்துப் பார்த்தாள்.

காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் மகேந்திரனை அவள் பார்க்கவில்லை. மகேந்திர தரிசனம் அவளுக்கு கிடைக்கவில்லை.

அதற்காக அவள் என்ன அனிச்சமலர் போல் அவனைப் பார்க்காவிட்டால் வாடி விடுவாளா? அவன், பார்வை தரிசனம் இல்லாவிட்டால் அவளுக்கு உற்சாகம் இருக்காதா?

இது என்ன கூத்து?

அதையும்தான் பார்த்துவிடுவோமே...! என குளுரைத்தவள் போல் இரண்டு மூன்று நாள் பேசாமல் இருந்து பார்த்தாள்.

எவ்வித பாதிப்பும் இல்லை. இயல்பாகத்தான் இருக்கிறேன் என தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டு நடமாடினாள்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

தோழிகள் மல்லிகைக் கொடி, செண்பக்கண்ணு, நீலாவதி என தன் பட்டாளத்தையெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு தோப்புக்காடு, குளத்தருவி மாஞ்சோலை என கிராமத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளுக்கு சென்று ஊர் சுற்றினாள். வாண்டுகளுடன் ஆட்டம் போடாத குறையாய் பல்வேறு விளையாட்டுக்கள் விளையாடினாள். சந்தோஷமாய் தான் இருப்பது போல் தனக்குத்தானே காட்டிக் கொண்டாள்.

எல்லாம் சரி, அவள் என்ன செய்தாலும் எவ்வளவு ஈடுபாடு காட்டினாலும் என்னவோ ஒன்று குறைந்தது. ஏதோ ஒன்று இடித்தது.

மூன்று நாட்கள் இப்படி ஓட்டயவளுக்கு நாலாவது நாள் உண்மையை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

என்னதான் மனதை திருப்பினாலும் கடிகார பெண்டிலும் போல் மனது அந்த இடத்திற்கு திரும்பவந்து ஒரு நிமிடம் நின்று நிதானித்து விட்டுத்தான் அகல்கிறது.

அந்த இடம் மகேந்திரன்!

அவனுக்கு எதுவும் பண்ணை வேலைகள் வந்து அதில் ஆழ்ந்து விட்டானா? இல்லை வேண்டுமென்றே அவனைப் பார்க்காமல் இருந்து கண்ணாமூச்சி ஆடுகிறானா?

அதை தெரிந்து கொள்ள விரும்புவள் போல் அன்று மகேந்திரனின் வீட்டுப் பக்கம் போனாள். போனவளுக்கு வேலைநாள் சொன்னதைக் கேட்டதும் முகத்தில் சயாடவில்லை.

மகேந்திரன் விவசாயத்திற்கு இயந்திரக் கருவிகள் வாங்க பட்டணம் சென்றிருக்கிறானாம். திரும்பி வர ஒரு வாரம் ஆகுமாம்..!

என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை? என சட்டென தன் மனதில் தோன்றியதை வார்த்தைகளால் கேட்க பணியாள் திருதிருவென விழிக்கத்தான் செய்தாள்.

என்ன... என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்? என்றபடி அவன் தன்னை அப்படி வினோதமாய் பார்ப்பதை உணர்ந்து சட்டென உணர்வுக்கு வந்து உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டவள்.

□ அக்ஷயா கோவிந்த்

ஒன்றுமில்லை... ஒன்றுமில்லை...! என்றபடி விறுவிறுவென திரும்பி நடந்தாள்.

ஆயினும் மனது வலித்தது. ஒரு வாரம் வெளியூர் சென்றிருக்கிறான். நம்மிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லையே! சொல்லவேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோணவில்லையோ? அந்த அளவிற்கு பழகம், நெருக்கம் இல்லை என்று நினைத்து விட்டானோ? பழக்கம் சரி... அது... என்ன நெருக்கம்? தொக்காய் அந்தக் கேள்வி எழுந்து மனதை நெருட ஒரு கணம் அப்படியே நின்றாள். நெருக்கம்...ம்ம்... அந்த வார்த்தை சரியில்லையே.. அவளை அவனுடன் இணைத்து வேறு ஏதோ சூழலுக்கு அல்லவா கொண்டு போகப் பார்க்கிறது?

அவன் வந்தான், பார்த்தான், பேசினான், சிரிக்கச் சிரிக்க பழகினான். அந்தோடுசரி, விட்டுவிட வேண்டியதுதானே?

இப்படி தனக்குத்தானே எதிர்கேள்வி கேட்டு இரண்டு மூன்று நாள் அலைந்தாள். இரவெல்லாம் தூக்கமின்றி சில மணி நேரங்கள் தவிப்பதும் புது வாடிக்கையாய் அவளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

யாரிடமும் பேசினாலும் அவனிடம் பேசியது போல் இல்லை... வரவில்லை... அந்த அளவிற்கு மகேந்திரனுக்கு வசீகரப் பேச்சு என தனக்குத்தானே காரணம் கற்பித்து ஒரு விளக்கமம் சொல்லிக்கொண்டாள்.

எல்லாம் அந்த ஒரு வாரம்தான். புலம்பாத குறையாய் தவித்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு மறுநாள் திங்கட்கிழமை மகேந்திர தரிசனத்தைப் பார்த்ததும் தான் ஒடிஒடி களைத்து மூச்சுவாங்குவது போல் நிம்மதியும் ஆயிற்று.

சூரியனைக் கண்ட தாமரை போல்தான் மலர்ந்து கலகலவென சிரித்தாள். சிரித்தவள் டக்கென நிறுத்தி அவனது முகமும் அவளைக் கண்டதும் அப்படி மலர்ந்து போகிறதா என உற்றுக் கவனித்தாள்.

மகேந்திரன் எவ்வித சலனமுமில்லாமல் இயல்பாகவே இருந்தான்.

‘ஆக... பாதிப்பெல்லாம்... இவனுக்கு இல்லையா.. நமக்கு மட்டும்தானா?’

அப்படியா? உண்மைதானா?

நம்ப முடியாமல் அவன் பக்கத்தில் போய் நின்று கொஞ்ச நேரம் எதுவும் பேசாமல் அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

மகேந்திரன் அவன் செயல் கண்டு திகைக்கத்தான் செய்தான்.

‘என்ன காஞ்சனை... என்னாயிற்று உனக்கு?’

அவள் வாயைத் திறக்கவில்லை. இறுக்கமாகவே அவனைப் பார்த்தாள்.

‘அட... பதில் சொல் காஞ்சனை என்னாயிற்று உனக்கு?’

அதற்கும் பேசாமல் இருந்தாள்.

மகேந்திரனின் முகத்தில் திகைப்பு கூடியது.

கொஞ்சம் பதட்டம் கொண்டவன் போல் பக்கத்தில் வந்தான்.

‘சொல் காஞ்சனை... என்ன உனக்கு?’

இம்முறையும் வேண்டுமென்றே மௌனமாய் பேசாமடந்தையாய் நின்றாள். அவன் செயல்களை உற்றுக் கவனித்தாள்.

அவன் மகேந்திரன் அவள் தோள்களைப் பற்றி ஏறக்குறைய உலுக்கியே விட்டான்.

‘காஞ்சனை... என்ன... எதுவும் கோபமா? நான் சொல்லாமல் ஊருக்குச் சென்று விட்டில் கோபமா?’

அவன் அப்படிக் கேட்டதும் பொட்டிலடித்த மாதிரி உள்ளுக்குள் துள்ளினாள். உற்சாகமானாள்.

அட... மிகச் சரியாக கண்டு பிடித்துவிட்டானே? அவளது நிலையை தெளிவாக புரிந்து வைத்திருக்கிறானே?

அப்படியானால்... அப்படியானால்... அதற்கு என்ன அர்த்தம்? ஊருக்கு தன்னிடம் சொல்லாமல் சென்றுவிட்டதால்

உரிமையாய் கோபிப்பாள் எனக்கூட தெரிந்து வைத்திருக்கிறான் என்றால்... நம்மை நம் மனதை நன்றாக புரிந்து வைத்திருக்கிறான் என்றுதானே அர்த்தம்?

ஆக அப்படி மனதை புரிந்தவனுக்கு, மனதில் உள்ள விஷயம், அதாவது தான் அவள்மீது காதல் கொண்டிருக்கிற விஷயமும் தெரியாமலா, புரியாமலா போய்விடும்?

குதூகலமாய் அவன் முன் கலகலவென சிரிக்க ஆரம்பித்தாள் காஞ்சனை.

9

மறுவாரம் பூம்பொழில் கிராமத்தில் புகழ்பெற்ற கம்ப்யூட்டர் நிறுவனம் ஒன்று தனது புதுக்கிளையைத் தொடங்கியது. வேகமாக வளர்ந்து வரும் கணினி உலகின் புதுப்புது சாதனைகளை தெரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் கோச்சிங்க வகுப்புகளையும் தொடங்கியது.

விஷயம் கேள்விப்பட்ட காஞ்சனமாலா கிளை திறந்த அன்றே தோழியர்கள் புடைசூழ சென்று விசாரித்தாள். அவளுக்கு டிசைனிங் பிரிவில் மேலும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்ததால் அந்தப் பிரிவு கோர்ஸில் சேர்ந்து விட்டாள்.

தோழிகளையும் வற்புறுத்தி அடிப்படை பயிற்சி கணினி வகுப்பில் சேர்த்து தனக்கு தினமும் துணைக்கு வரும்படி வைத்துக்கொண்டாள்.

தினம் ஒரு மணி நேரம் வகுப்பு கணினி வகுப்புக்குச் சென்றவளுக்கு மூன்றாம் நாள் பெரும் ஆச்சரியம்!

வகுப்பின் பக்கத்து பெஞ்சில் நோட்புக்கும் கையுமாள் மகேந்திரன்!

என்ன நீங்களா? நீங்கள் எப்படி?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

மகேந்திரன் தன் முறுக்கு மீசை அதிர சிரித்தான். ஏன்... நான் வரக்கூடாதா? நானும் இந்த டிசைனிங் பிரிவு பற்றி தெரிந்து கொள்ளத்தான் சேர்ந்திருக்கிறேன். எனக்கும் படிக்க வேண்டும் இன்றும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்கத்தான் செய்கிறது...

அட... நல்ல ஆர்வம்தான்...! வயல்காட்டில் மாட்டையும் ஏறையும் பிடிப்பதை விட்டுவிட்டு... ஆசைதான்! அவள் அதிசயித்து இப்படி கணினி படிப்பது நல்ல அபிநயக்க... அவளும் அதே போல் அபிநயத்து கைகளை வைவத்தவன், அங்கு மட்டும் என்னவாம்? வீட்டு சமையலறையில் பிசுபிசு புளியை உருட்டி சமையல் கற்றுக்கொள்வதை விட்டுவிட்டு இந்த கணினி பட்டன்களை தட்டிப் பார்க்க அல்லவா அந்த விரல்கள் வந்திருக்கிறது..? என்றவன் விடாது.... ஆங்... வர்ணனையே மறந்து விட்டேனே..? கதைகளில் சொல்வது போல் பிஞ்சு வெண்டைக்காயைப் போன்ற பிஞ்சு விரல்கள்...? என்ன வர்ணனை சரிதானா? என முடித்து சிரிக்கவும் செய்தான்.

அவன் தன் விரல்களை ரளித்துச் சொல்கிறானா அல்லது கேலி செய்கிறானா எனப் புரியாதவளாய் ஒரு கணம் தன் விரல்களை உற்றுப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பியவன், நான் சிரியலாக கேட்கிறேன் மகேந்திரன், நிஜமாகவே ஆர்வத்தில்தான் சேர்ந்தீர்களா? என்றாள் அவனது உண்மையான மனக்குறிப்பை அறிய விரும்பியவளாய்.

ஆனால் அவள் நினைப்பை முழுவதுமாய் படிக்க விரும்பியவன் போல் மகேந்திரனும் விடாது, வேறு எதற்காக சேர்ந்தேன் என்று நினைத்தாய்? என்றதும், நாம் அறிய நினைத்தாள் அவன் நம் மனதை படிக்க முயல்கிறானே...? என திகைத்தவள் பேச்சை மாற்றும் விதமாய், நான் மட்டும் அல்ல. தோழிகள் நீலாவதி, செண்பகக்கண்ணு, மல்லிகைக்கொடி மூவருமே என்னுடன் படிக்க வருகிறார்கள்... என்றாள் அவசரமாய்.

ம்ம்... நானும் பார்த்தேன்.. என மகேந்திரன் தலையாட்டியவன், மிகச்சரியான அறிவுக்கொழுந்துகளுடன்தான் வந்து சேர்ந்திருக்கிறாய்... ஆனால் ஒன்று... என மறுபடியும் நிறுத்தி

□ அமிலா கோவிந்த்

அவளை சீரியஸாய்ப் பார்த்தவன், படிப்பை படித்து முடித்ததும் பார். உங்கள் எல்லோருக்கும் அறிவுக்கொம்பு ஒன்று தலையில் முளைத்து வெளியில் நீட்டிக்கொண்டு தெரியப்போகிறது. நீங்கள் ஜாக்கிரதையாய் நடமாடவேண்டும்... என்றான் கொஞ்சமும் சிரிக்காமல்.

அவளும் விடாது, சரி... மகேந்திரன் சார் அப்படி நாங்கள் அறிவுக் கொம்புடன் ரோட்டில் அலைந்து திரியும் போது தயவுசெய்து நீங்களும் அங்கு இங்கு எதிர்ப்பக்கம் வந்து விடாதீர்கள்... பின் அந்தக் கொம்புகளால் உங்களை குத்திக் கிழித்து... ஐயோ... ரத்தம்... ரத்தம்... என நீங்கள் ஓடிக்கொண்டு... சொல்லியபடி அடக்க முடியாமல் கலகலவென முத்துப்பற்களைக் காட்டி அவள் சிரிக்க... மகேந்திரனும் தன்னை மறந்து சிரிக்கத்தான் செய்தான்.

அன்றைய காலைப் பொழுது அப்படி ஆரம்பத்திருந்தாலும் பயிற்சியாளர் வந்ததும் இருவரும் சீரியஸாகி பாடத்தில் கவனம்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டனர். காஞ்சனைதான் அவ்வப்போது மகேந்திரனை ஓரக்கண்ணால் ஓரிரு முறை பார்த்தான். அவன் அக்கரையாய் பயிற்சியில் ஆழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு அவளுள்ள வியப்பு கூடியது.

தினமும் போல் இல்லாமல் கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ் படிப்பு என்கிற சூழலில் அவளும் மகேந்திரனும் தினமும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. பேச வேண்டியிருந்தது. இயல்பான பேச்சுதான் என்றாலும் காஞ்சனைக்கு அவனுடன் பேசுவதே உற்சாகமாய் இருந்தது.

அனால் அவளை தினம் கம்ப்யூட்டர் வகுப்பு முடிந்ததும் அழைத்துச் செல்ல வரும் செல்வத்தின் முகம்தான் கடுகடுவென இருந்தது. அவன் வரும் சமயம் எல்லாம் காஞ்சனை மகேந்திரனுடன் சிரிக்க சிரிக்க பேசிக்கொண்டிருப்பது செல்வத்தின் எரிச்சலை அதிகப்படுத்தியது.

என்ன அப்படி ஒரு சிரிப்பு காஞ்சனை...? அப்படி என்ன சிரிக்கும்படி அவர் சொல்லிவிட்டார்? என நேரிடையாகவே அவள் ஒருமுறை கேட்டபோதும் அவன் நோக்கம் புரியாது.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அதுவெல்லாம் சொன்னால் உங்களுக்குப் புரியாது செல்வம். மிஸ்டர் மகேந்திரன் பேசினாலே ஒரே சிரிப்புதான்... என அதற்கும் காஞ்சமாலா ஒரு சிரிப்பு சிரிக்கவும் செல்வத்திற்கு சப்பென்று போயிற்று.

சில சமயம் மகேந்திரனை செல்வத்தைப் பார்த்து வலிச் சென்று பேச்சும் கொடுப்பான். என்ன... செல்வம்... நீங்களும் கூட இந்த கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி எடுக்கலாமே... வகுப்பில் சேருகிறீர்களா? என்று ஒருமுறை கேட்க பதிலுக்கு முகம் வெட்டிய செல்வம், ம்கூம்! எனக்கு வேண்டாம் மகேந்திரன் சார், இந்தப் பெண்களைப் பார்த்ததும் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு வழிவது... வெட்கமில்லாமல் நாய் போல் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு அவர்கள் பின்னால் அலைவது... இதுவெல்லாம் நமக்கு ஒத்து வராது சார். நீங்கள் தான் செய்யவேண்டும்...! என முகத்திலடித்தாற் போல் கூற மகேந்திரனே ஒரு கணம் திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்தாவாது காஞ்சனையும் உற்றுப் பார்த்தான்.

காஞ்சனைக்கத்தான் ரொம்பவும் சங்கடமாய் போயிற்று. கூடவே பயங்கர கோபமும் வந்தது. என்ன தைரியமாய் மகேந்திரனை நாயுடன் ஒப்பிட்டு.. இந்த செல்வம் என்னதான் நினைத்து...?

கோபமாய் அவள் நிமிர்ந்து பேச வர அதை உணர்ந்தவனாய் கண்களாலே ஒரு அர்த்த பார்வை பார்த்து அவசரமாய் தடுத்தான் மகேந்திரன், இல்லை காஞ்சனை செல்வம் சொல்வது கூட சரிதான். சில கம்ப்யூட்டர் சென்டர்களில் அப்படி நடப்பதாக நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்... என்றான் அந்தப் பேச்சை அத்தோடு முடித்து வைப்பவனாய்.

மறுவாரம் அதேபோல் ஒருநாள் கூப்பிட வந்த செல்வம் மகேந்திரனிடம் வெடுக்கென, மகேந்திரன் சார் உங்களுக்கு தினமும் காஞ்சனையுடன் இப்படி சளசளத்து பேசாவிட்டால் தூக்கமே வராது போலத் தெரிகிறது? என்றான் முகத்தை உரரென வைத்துக்கொண்டு குத்தலாய்.

மகேந்திரன் டக்கென அதிர்ந்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டு மம் உண்மைதான்.. காஞ்சனையின் பேச்சு... அந்தப் பளீர் சிரிப்பு...

எனக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும்...! என்றான் காஞ்சனையின் மெல்லிய இதழ்களை ரளித்து நோக்கி பார்வையை பதித்தபடி செல்வத்தின் பேச்சைவிட மகேந்திரன் சொன்னது சொல்லிவிட்டு தன் இதழ்களை ஒரு ரசனைபார்வை பார்த்தது கண்டு காஞ்சன்மாலா திடுக்கிட்டுத்தான் போனாள். சட்டென முகம் சிவக்க குனிந்தாள்.

ஆனால் செல்வம் அன்று கடித்துக் குதறும் எண்ணத்தில் இருந்தான் போலும். அதனாலே, ஆனால் மகேந்திரன் சார், ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் ரளிப்பது சரிதான். ஆனால் அடுத்தவர் பொருளுக்கு, இன்னொருவருக்கு சொந்தமாகப்போகிற பொருளுக்கு நாம் ஆசைப்படக்கூடாது. புரிகிறதா? என்றபடி காஞ்சனையின் கைகளைப் பிடித்து விறுவிறுவென இழுத்துச் சென்றுவிட்டான்.

மறுநாள் வகுப்பிற்கு வந்த காஞ்சனையை மகேந்திரன் பிடித்துக்கொண்டு செல்வம் பற்றி ஆரம்பித்து விட்டான். காஞ்சனை உன் அத்தான் செல்வம் என்னிடம் புழுவது பேசுவது எல்லாம் எதிராக இருக்கிறது. என்ன காரணம் நீயே சொல்லு..! என்றான்.

காஞ்சனா ஒரு கனம் திகைத்தாள்

என்ன சொல்வது. என தயக்கம் காட்டினாள்.

சும்மாச் சொல்லு காஞ்சனை... என மகேந்திரன் வற்புறுத்தியதும் மடமடவென கொட்டிவிட்டாள்.

அது வேறு ஒன்றுமில்லை! செல்வம் என்னைக் கட்டிக்கொள்ள நினைக்கும் முறை மாமா, அவர் நான் உங்களிடம் சிரித்து சிரித்து பேசுவது கண்டு... ரொம்பவும் பயப்படுகிறார். அதனாலே உங்களிடம் தேவையில்லாமல் அப்படி எரிந்து எரிந்து பேசுகிறார்... அதனால்..

அவள் சொல்லச் சொல்ல...ம்ம்... புரிகிறது..!

புரிந்து விட்டது! அதுதானா விஷயம்? ரொம்பவும் நல்லதாய் போயிற்று. இன்றே இந்த நம் விஷயத்தை செல்வத்திற்கு தெளிவப்படுத்தி விடுகிறேன்...! என்றான் மகேந்திரன் உற்சாகக் குரலில். தலையாட்டியபடி.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

காஞ்சனையும் சட்டென பேச்சை நிறுத்தி துணுக்குற்றவன், என்ன... என்ன தெளிவு படுத்தப் போகிறீர்கள்? என்றான் ஆவலாய்.

வேறென்ன...? நம் இருவருக்கிடையே இருப்பது வெறும் நட்புதான். வேறு ஒன்றுமில்லை... என்பதை! அழுத்தமாய் சொல்லிவிட்டு மகேந்திரன் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

வாடிய மலர் போல் சட்டென கூம்ப ஆரம்பித்தது காஞ்சனையின் முகம் அதை சிரித்த மகேந்திரனும் உற்று கவனித்தான். அவன் அப்படி ஆவலாய் தன் முகக்குறிப்பை கவனிப்பதை அவளும் உணரத்தான் செய்தாள்.

10

செல்வத்திடிற்கு அன்று இரவு முழுவதும் தூக்கம் வந்தபாடில்லை. இரவு அவன் அறை பக்கம் வந்த காஞ்சனை கூட, கட்டைத் தாழை...! என சிரிப்புடன் சொல்லிச் சென்றது கூட அவன் காதுகளில் உரைக்கவில்லை.

மனம் முழுவதும் மகேந்திரனின் முகமே விரிந்து பயம் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. யாரிவன்? எங்கிருந்து இங்கு வந்து குதித்தான்? சம்பந்தமே இல்லாமல் எப்படி காஞ்சனையிடம் வந்து பழகினான்? நம் நிம்மதி மொத்தத்தையும் வந்து தொலைக்க வைத்து விட்டானே!

புலம்பாத குறையாய், படுக்கப் பிடிக்காதவளாய் எழுந்து குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தான்.

அவன் முகமும் அந்த கடகடபேச்சும்... நொடிக்கொருதரம் சிரிக்கும் வண்ணமும்... அந்தச் சிரிப்பைப் போய் இந்த காஞ்சனை ரசிக்கிறாளே! காணாததை கண்டது போல் கண்கள் மின்ன வாய் பிளந்து பார்க்கிறாளே!

மொத்தத்தில் காஞ்சனை தன்னை விட மகேந்திரனோடு

□ அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

இலகுவாய் சிரித்துப் பேசுவதைப் பார்க்க செல்வத்திற்கு வயிறு எரிந்தது. இந்தக் காஞ்சனை, இவ்வளவு வருடங்கள் ஆயிற்று. இப்படி ஒரு நாள் கூட அந்த மகேந்திரனிடம் பேசுவது போல் அவளிடம் சிரித்துப் பேசியதில்லை. மகேந்திரனிடம் பேசும் போது அந்த பேச்சில் அவள் காட்டும் நெருக்கம் அவனுடன் பேசும் போது இருந்தது இல்லையே!

ஒரு கையினால் மறுகையை குத்திக் கிழப்பது போல் ஒங்கிக் குத்திக் கொண்டான்.

விடக்கூடாது! இப்படியே விட்டால் முதலுக்கே மோசம் என்பது போல் பெரும் ஆபத்து வந்து விடும்.

இவ்வளவு நாள் காஞ்சனையே தன் எதிர்கால துணைவி என எண்ணி மகிழ்ந்த விஷயங்கள் எல்லாம் கூட பின் கனவாகிப் போய்விடும்.

யோசித்த செல்வத்திற்கு முக்கியமாய் இன்னொரு விஷயமும் உறுத்தியது.

அது... அவன் படிக்காத விஷயம்! என்ன இருந்தாலும் அவன் விவசாயம் பார்க்கும் கிராமம்தான். வயக்காட்டில் இறங்கி மாட்டை ஒட்டி உழும் விவசாய படிக்காததற்குறி!

ஆனால் மகேந்திரன்?

பல நில புலன்களுக்கு சொந்தம் கொண்டாடும் பணக்காரன் மட்டுமல்ல. பட்டணம் போய் காஞ்சனையைப் போலவே படித்தவன். அந்த ஒரு படிப்பு விஷயம் மட்டும் போதுமே!

காஞ்சனையை தீவிரமாய் யோசிக்க வைத்து விடுமே! போயும் போயும் போயும் படிக்காத ஒருவனையா கட்டுவது என்று யோசித்து விட்டால்? தனக்கு மகேந்திரன்தான் பொருத்தமாக இருப்பான் என நினைத்து விட்டால்...?

நினைத்து விட்டால்... என்ன... இப்போது அதுதானே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

இதை உடனடியாக தடுத்தாக வேண்டும்.

என்ன வழி?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

அன்று இரவு முழுவதும் மண்டையைப் பிய்த்து ஒரு வழியை கண்டுபிடித்தான் செல்வம்.

அன்பபடி காஞ்சனையை மறுபடியும் மேற்படிப்பு படிக்க பட்டணத்திற்கு ஹாஸ்டலுக்கு அனுப்பிவிடுவது. ஒரு இரண்டு வருடம் அப்படி படித்து இருவரையும் சந்திக்க விடாமல் பிரித்தால் போதும், பின் கவலைப்பட வேண்டாம். எவ்வித காதலும் கத்திரிக்காயும் அவர்களுக்குள் முளைக்க வாய்ப்பில்லை தடுத்து விடலாம்.

தனது யோசனையை தானே மெச்சியபடி முதலில் குருநாதரிடம் போய் சொல்லிப் பார்த்தான். மேற்படிப்பா? காஞ்சனைக்கா... அப்படி அவளுக்கு எதுவும் ஆசை இல்லையே? என விட்டேற்றியாய் சொல்லி விட்டுச் சென்று விட்டார்.

சரி காஞ்சனையிடமே சென்று கேட்டு விடுவோம் என அவளிடம் போய் பேசிப்பார்த்தான் அவளும், அதெல்லாம் தேவையில்லை மாமா. கரஸ்பாண்டனஸ் கோர்ஸில் சேர்ந்து படிக்க இருக்கிறேன்... மேலும் தந்தையையும், இந்த நம் பூம்பொழில் கிராமத்தையும் இனி துளியும் பிரிந்து போக எனக்கு இஷ்டமில்லை... என்றாள் உறுதியான குரலில்

பூம்பொழில் கிராமத்தையா அல்லது மகேந்திரனைப் பிரிந்திருக்க இஷ்டமில்லையா? என கேள்வி துளைக்க... நொந்து தலையை தொங்கப் போட்டவனாய் அடுத்த முயற்சியைத் தேடினான் செல்வம்.

அதுவும் அவனது நண்பன் ஒருவன் மூலம் யோசனையாக அவனுக்கு கிடைத்தது. அட... அந்தக் காஞ்சனை... உன் முறைப் பெண் இருவரும் ஒரே வீட்டில் இருக்கிறீர்கள்? நீ எதற்கு யாரோ கொத்திக் கொண்டு போய் விடுவான் என பயப்படுகிறாய். போசாமல் நான் சொன்னபடி செய் சமயம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவளுடன் பேசு. எதையாவது சொல்லி சிரிக்கச் சிரிக்க பேசு. அப்படி நீ சிரித்துப் பேசினாலே.. பெண்களுக்கு அதுவும் குறிப்பாக உன் காஞ்சனைக்கு பிடித்துவிடும்...!

நண்பன் ஒரே போடாக போட்ட யோசனையை பிடித்துக் கொண்டு காஞ்சனையிடம் அடுத்த முயற்சியை செய்தான்

☐ அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

செல்வம்.

அவள் போகும்போது வரும்போது முன் நின்று போய் சிரித்தான். என்ன செய்கிறாய் காஞ்சனை? சாப்பிட்டாயா? தூங்கப் போகிறாயா? டிரான்சிஸ்டரில் பாட்டுக் கேட்கிறாயா...காஞ்சனை? என்றெல்லாம் பெரிய கேள்விகளாய் எண்ணி அவளிடம் கேட்டுப் பார்த்தான்.

அதற்கு பதிலாய் வாயைக் கூடத் திறக்காமல் முகம் வெட்டி அசைப்பிலேயே பதில் சொல்லி காஞ்சனை அகன்றுவிட செல்வத்திற்கு சப்பென்று போயிற்று.

சரி... தனது வேலைப் பற்றி பேசுவோம் என அந்தமாதம் விளைச்சல், நெல் கொள்முதல், பயிர் சாகுபடி என்றெல்லாம் கதையழக்க, ஐயோ! அறுக்காதீர்கள் மாமா...! என காதைப் பொத்தியபடி காஞ்சனை ஓடிவிட்டாள்...

சரிதான்...! நான் எது பேசினாலும் கசக்கிறது. அந்த மகேந்திரன் பேசினால் இனிக்கிறது! என முடிவுக்கு வந்து விட்டான் செல்வம்.

நாளுக்கு நாள் ஏற்பட்ட குமைச்சலில் அவனுக்கு எரிச்சலே அதிகமானது. அதிலும் கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ் படிக்கும் சாக்கில் காஞ்சனையும் மகேந்திரனும் தினமும் பார்ப்பது பேசுவது இப்போது அதிகரித்துவிட்டது எனவே எண்ணினான்.

இரண்டு மூன்று நாள் இப்படியே யோசித்தவனுக்கு தடாலடியாய் அந்த யோசனையும் தோன்றிற்று எதை எதையோ யோசிப்பதற்கு பதிலாக பேசாமல் சண்டைக்காரன் காலிலே விழுந்து விட்டால்...? மகேந்திரனிடமே நேருக்கு நேர் பேசி என் காஞ்சனையை விட்டு விடு என கேட்டு விட்டால்..?

யோசித்தவன் தாமதிக்காமல் அன்றே காஞ்சனை இல்லாத சமயமாய்ப் பார்த்து மகேந்திரனை தேடிப் போய் விட்டான்.

தன் பண்ணை வீட்டிற்கு திடீரென நுழைந்த செல்வத்தை கண்டு திகைத்த மகேந்திரன், என்ன காஞ்சனை வரவில்லையா? என்று தான் கேட்டான் முதல் கேள்வியாய்.

அட... நாம் போய் நிற்கிறோம். நம்மிடமே காஞ்சனை

வரவில்லையா...? எனக் கேட்கிறான். என்ன ஒரு துணிச்சல் இவனுக்கு...! என கோபமாகவே நினைத்தவன் அதை அடக்கிக்கொண்டு காஞ்சனை பற்றி பேசத்தான் வந்திருக்கிறேன்... என்றான் நேரிடையாய் விஷயத்திற்று வந்தவனாய்.

என்ன காஞ்சனைக்கு என்ன? என்றான் மகேந்திரன் முன்னால் வந்து பதட்டமான குரலில்

அட... காஞ்சனை என்றதும் பதற்றத்தைப் பாரேன்... என அதைக் கவனித்து உள்ளுக்குள்ளே நொந்தவன் மடமடவென கொட்டினான்.

காஞ்சனா அவனது முறைப்பெண்.. எனவும் இருவரும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதாகவும்... இது... சிறுவயதிலேயே பெரியவர்களாய்ப் பார்த்து போட்டு வைத்த முடிச்சு... என அது இதுவென விவவரித்து விளக்கினான்.

அவன் சொல்ல... சொல்வது எல்லாவற்றையும் பொறுமையாய்க் கேட்ட மகேந்திரன், எல்லாம் சரி செல்வதும் இதுவெல்லாம் எனக்கும் தெரிந்ததுதான். இதை ஏன் என்னிடம் சொல்கிறீர்கள்? என வெளிப்படையாகக் கேட்டதும் செல்வம் தயங்கத்தான் செய்தான்.

மகேந்திரனுக்கு, முன்பு காஞ்சனை வேறு செல்வம் தன்னிடம் காட்டிய எரிச்சல் போது சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வர... எல்லாம் புரிந்து போயிற்று மென்மையான அவனது வசிகரச் சிரிப்புடன் முன்னால் நெருக்கமாய் வந்து செல்வம் பக்கம் நின்று அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

என்ன செல்வம்... உங்களுக்குச் சொந்தமான காஞ்சனையை நான் தட்டிக்கொண்டு போய் விடுவேன்... என பயப்படுகிறீர்கள். அப்படிதானே?

செல்வம் ஓரிரு கணம் பார்வையை தாழ்த்தியபடி தயக்கமாய் தலையசைத்தான்.

மறுகணம் கடகடவென சிரிக்க ஆரம்பித்தான் மகேந்திரன்.

பின் நிறுத்தி, பயப்படாதீர்கள் செல்வம் அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது.... என்றான் குரலில் ஒருவித உறுதியைக்

செல்வம் இடையபடி. சொல்லையபடி அத்தோடு நிறுத்தாமல், ஆனால் செல்வம் இதில் இன்னொன்றும் இருக்கிறது. இதே கேள்வியை என்னிடம் கேட்டதுபோல் நீங்கள் காஞ்சனையிடமும் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும். அவளையும் தெளிவு படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்... சரியா? என்றதும் ரொம்பவும் குழம்பித்தான் போனான் செல்வம்.

11

புதுமாதம் பிறந்து இரண்டுநாள் கழிந்திருந்தது.

அன்றுதான் அப்படியொரு பயங்கரமான விஷயம் காஞ்சனையின் வாழ்க்கையில் நடந்தது.

அதிர்ச்சி என்றால் அப்படி ஒரு அதிர்ச்சி காஞ்சனமாலாவிற்ரு!

அவள் கொஞ்சமுமட எதிர்பார்க்கவில்லை.

கனவிலுதம இப்படியெல்லாம் தனக்கு நிகழ்ந்துவிடும் நிகழ்க்கூடம் என கற்பனை பண்ணிப்பார்த்ததில்லை!

ஒரே வாரத்தில் அவள் தலையே கழன்று விடும் அளவுக்கு எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது.

விதி... விதி.... என்கிறார்களே... அது இதுதானோ? என்று அப்போதுதான் முதன் முறையாய் நினைத்தாள்.

ஒரே நாளில் உகலகம் தலைகீழாகி அவள் வாழ்க்கையையே புரட்டிப் போட்டு விட்டதே...எ

தந்தை கைலாசநாதர் அன்று மதியம் உணவு முடித்து விட்டு வழக்கமான தனது ஈஸி சேரில் ஓய்வெடுக்க அமர... அவளும் வழக்கம் போல் அவரது கால்மாட்டுப் பக்கம் அமர்ந்து பழைய கல்லூரி விஷயங்களை சுவாரஸ்யமாய் சொல்ல ஆரம்பிக்... கேட்டுக் கொண்டிருந் கைலாச நாதர் முகம் மாறினார்.

அ;மா... கண்மணி... இந்தப் பக்கம் இடப்புறமாய்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

60

நெஞ்சப்பக்கம் ஒருவித வலியாய் இதயத்தை நெருடுகிறது... என்று திகிலாய் சொல்ல அப்படியே அரண்டு போனான் காஞ்சனா.

அப்போது செல்வம் வேறு வீட்டில் இல்லை. வேலைக்காரி தங்கத்துடன் பரபரவென வெளிவந்து பார்க்க... தற்செயலாய் ரோட்டில் தன்ட காஸை ஓட்டிக் கொண்டு மகேந்திரன் வருவது தெரிய... பதறக் கை காட்டி விஷயத்தைச் சொன்னான்.

மகேந்திரனும் மறுகணமே அதே பதட்டத்துடன் உள்ளே நுழைந்து இருவரும் கைலாசநாதரை கைத்தாங்கலாய் பிடித்துக் கொண்டு பக்கத்து டவுண் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினார்.

ஸ்டிரோக், மாரடைப்பு என ஒற்றை வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்டது. ஒருநாள் முழுவதும் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் சிகிச்சையளித்துமு;ட எவ்வித பயனும் இல்லாதுபோயிற்று.

கைலாசநாதர் பெரும் அதிர்ச்சி பொடுப்பவராய் காஞ்சனையை தனியே தவிக்கவிட்டுவிட்டு உலகத்தை விட்டே போய்விட்டார்.

அப்படியே இடிந்து நிலைகுலைந்து உட்கார்ந்து விட்டாள் காஞ்சனை. அப்படி ஒன்று தனக்கு நிகழும் என அவள் கொஞ்சமும் நினைக்காக, நினைத்துப் பார்க்காத ஒன்று

ஆனால் நிகழ்ந்து விட்டதே...!

அடுத்த அக்ஷயா மாத் நூவலில்
அகிலாகோவிந்த் எழுதும்

மருண்ட
மான் விழியாள்

பரவசமான நாவல்..! படிக்க தவறாதீர்கள்..!

61

☐ அகிலா கோவிந்த்

ஒரு வாரம் யார் தேற்றியும் தாழ்முடியாமல் பிழியப்பிழிய அழுதாள். சொந்தபந்தங்கள் என சொல்லிக் கொள்ள அவளுக்கு கொஞ்சம்தான். அந்த சொந்தங்களும் வந்து அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லி தேற்றிவிட்டுச் செல்ல கடைசியில் மிஞ்சியது கனகம் அத்தையும் செலவம் மாமாவும் தான்.

அத்தை அவள் கவலையைப் போக்கும் வண்ணமாய் இனி காஞ்சனைக்கு ஒரு வாழ்க்கை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் வரை அவளுக்கு உற்ற துணையாய் கூடவே இருக்கப் போவதாய் சொல்லிவிட்டாள்.

அது ஒரு ஆறுதலாய் பெரும் உதவியாகவே காஞ்சனைக்குத் தோன்றிற்று. வருந்தி தலைகவிழ்ந்து அழுவதற்காகவாது ஆறுதலாய் ஒரு தோள் வேண்டுமே தாயின் பரிவுடன் அவளைத் தேற்ற ஒரு ஜீவன் வேண்டுமே!

அவளால் எதையும் மறக்க முடியவில்லை! வீட்டின் எந்தப் புறம் திரும்பினாலும் தந்தையின் நினைவுகளே எழும்பி சுழன்று கொண்டிருந்தது. எப்படி முடியும்? அவ்வளவு எளிதில் மறக்கக்கூடியவரா அவளது இனிய தந்தை?

இந்த விஷயத்திடில் அத்தை கனகததையும் சும்மா சொல்லக்கூடாது. தனது தம்பியின் சிறுவயது விஷயங்களை எவல்லாம் நினைவுபடுத்தி அவளுக்கு விவரிக்க ஆரம்பிப்பாள். மணிக்கணக்காய் அந்தப் பேச்சு நீழும் தந்தையின் பிரிவு வருத்தத்தில் இருக்கும் காஞ்சனைக்கும் நாள் முழுக்க தந்தையைப் பற்றியே அப்படி பேசிக்கொண்டிருப்பது மிகுந்த ஆறுதலைத் தரும்.

அப்படியே இரண்டு மாதங்கள் சோகத்துடன் எவ்வித சலனமும் இல்லாமல் ஓடியது. செல்வமும் கைலாசநாதரின் பிரிவால் இடிந்துதான் போயிருந்தாள்.

அவளுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து கைலாசநாதர்தான் அன்பும் அரவணைப்புமாய் வழிநடத்திச் சென்றவர். படிப்பு வராத அவனை தன் கூடவே வைத்து விவசாய வேலைகளை கற்றுக் கொடுத்து அவனுக்கென்று ஒரு வாழ்க்கைப் பாதையை அமைத்ததுக் கொடுத்தவர். என்ன...

அருமை மகளை தனக்கு கட்டிக் கொடுத்து தன்னை மாப்பிள்ளையாக்குவதற்குள் இப்படி மறைந்து போய் விட்டாரே... என்ற கவலை செல்வத்திற்கு!

அதே போல்... மகேந்திரனுக்கும் கைலாசநாதர் மறைவு பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. காஞ்சனைக்கு இந்த வயதில் இப்படி ஒரு பெரும் சோதனை ஏற்பட்டு விட்டதே என மிகவும் வருந்தத்தான் செய்தான். இழக்கக்கூடாத பிரிவு, தாங்க முடியாத துயரம் இதற்கு காஞ்சனையை எப்படி ஆறுதல் சொல்லி தேற்றுவது என்றே அவனுக்கு கவலையாய் போயிற்று.

அதனாலே தினம் அவள் வீட்டுக்கு வந்து காஞ்சனையின் மனதை மாற்ற கவலையைப் போக்க வேறு ஏதாவது விஷயங்களை தேடித்தேடி பேசினான். ஆனாலும் காஞ்சனையால் அவனது பேச்சில் ஒன்றமுடியவில்லை. எவ்வித சுவாரஸ்யமும் இல்லாதது போல்தான் சுவரில் தலையைச் சாய்த்தவாறு கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். இப்படியே கலையாகவே மேலும் இரண்டு மாதங்கள் ஓடியது.

ஒருநாள் காஞ்சனையே கண்ணாடி முன் நின்றவள் தினம் தினம் அழுது வடியும் தன் பரிதாப கோலத்தைக் கண்டுதிகைத்தான்.

இழக்கக்கூடாத விஷயம்தான் தந்தையின் பிரிவு! ஆனால் அந்தத் தந்தையே அவள் இப்படி தலைவிரிகோலமாய் தினம் அழுது புலம்பிக்கொண்டிருந்தால் தாங்கிக் கொள்வாரா?

யோசித்தவள் சோகமான மன ஓட்டங்களை முதலில் நிறுத்த முடிவு செய்தாள். தினம் பிரிவிற்காக வருந்துவதை விட்டுவிட்டு தந்தை தனக்கென விட்டுச்சென்றிருக்கும் கடைமைகளை செவ்வென நிறைவேற்றி அவர் பெயரைக் காப்பாற்றுவதுதான் அவருக்கு செய்யும் முக்கியமான விஷயமாய் நன்றியாய் இருக்கும் என நினைத்தாள்.

அதை அன்று வந்த மகேந்திரனிடம் சொன்போது அவனும் உற்சாகம் கொண்டான். இன்றாவது உணர்ந்து கொண்டாயே... சந்தோஷம்...! என்றபடி அவள் மனநிலைக்கு ஏற்ப அன்று அவளை தன் காரில் பக்கத்து ஊரில் நடந்த கோயில் திருவிழாவிற்கு

அழைத்துச் சென்றான். கூடவே மறவாமல் மல்லிகைக்கொடி, நீலாவதி செண்பக்கண்ணு என அவன் தோழிகள் பட்டாளத்தையும் ஏற்றிக்கொண்டான்.

ஏறக்குறைய ஆறு மணி நேரத்தை கோயில் திருவிழாவில் கழித்தார்கள். ஆடல், பாடல், தெருக்கூத்து, வில்லுப்பாட்டு, நாடகம் என அவ்வளவையும் கண்டு ரசித்தார்கள். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் காஞ்சனையும் அன்றுதான் இறுக்கம் தளர்ந்து மனம் விட்டுச் சிரித்தாள்.

அவளது கலகலச்சிரிப்பை மீண்டும் பார்த்த மகேந்திரனுக்கும் ரொம்பவும் நிம்மதியாயிற்று.

அனால் தற்செயலாய் அதே கோயில்திருவிழாவிற்கு வந்து இந்த காட்சியைக் கண்ட செல்வம், காஞ்சனை என்னுமில்லாததாய் மகேந்திரனுடன் சிரிக்கச் சிரிக்க பேசி கூத்தடித்துக்கொண்டிருப்பதாய் நினைத்தான். அவன் முகம் கடுகடுப்புக்கு மாற ஆரம்பித்தது

12

நிஜமாகவே செல்வத்திற்கும் கைலாசநாதர் மறைவுக்குப் பின் ஒரே குழப்பம் தான். முன்பாவது அவரிடம் பேச்சால் சரிகட்டி அவர் மூலமாக காஞ்சனையை கட்டிக்கொள்ளலாம் என்ற நினைப்பு இருந்தது. இப்போது அதுவும் முடியாது?

அதில் அவன் வயிற்றில் புளியைக் கரைப்பது போல் காஞ்சனை மகேந்திரனுடன் பேசுவதி பழகுவதில் தான் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி வருகிறான். இதை இப்படியே விட்டால் ஆபத்து. அத்தை கனகம் மூலமாக ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என எண்ணினான் செல்வம்

அதனாலே காஞ்சனை இல்லாத சமயமாய்ப் பார்த்து கனகத்திடம் பேச்சை ஆரம்பித்து விஷயத்தைச் சொன்னான். கனகத்திற்கு மகேந்திரன் விஷயம் ஒன்றும் தெரியாததால், அட... காஞ்சனை உனக்குத்தான். நீ எதற்கு கவலைப்படுகிறாய்...

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

உங்களுக்கு முடிச்சு போட்டு வைக்க வேண்டியது என்னுடைய பொறுப்பு! என்று சொன்னது பெரும் நிம்மதியைத் தந்தது.

ஆனாலும் செல்வத்திற்கு முழுவதும் நம்பிக்கை வரவில்லை. அட்டை நம்மதிப்பது பெரிய விஷயமில்லை. காஞ்சனை சம்மதிக்க வேண்டுமே? அதுதானே முக்கியம்!

ஆயினும் அவன் மனம் பரபரத்தது. தீவிரமாக யேளாசித்தான்.

காஞ்சனை லேசில் சம்மதிக்க மாட்டாள்தான் சம்மதிக்கும்படி வைக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும்.

இரண்டு மூன்று நாள் யேளாசித்து ஓர திட்டத்தையும் தீட்டினான் அவன்.

அதன்படி அத்தை கனகத்துடன் அவளது சொந்த ஊரான திருச்சிக்கு காஞ்சனையுடன் ரொன்று விடுவத. அங்கு அத்தையின் உறவினர் ஒருவர் மளிகைக்கடை வைத்து நடத்துகிறாராம். அவருக்கு வாரிக் இல்லாததால் யாரிடமாவது கடையை ஒப்படைத்து விட்டு ஓய்வெடுக்க விரும்புகிறாராம். அது அத்தை மூலமாக வாங்கி கடை முதலாளியாய் செல்வம் உட்கார்ந்து கொண்டு காஞ்சனையையும் மனைவியாக்கிக் கொண்டு.. நினைத்துபார்த்த செல்வத்திற்கு கற்பனை நன்றாக இருக்கிறது... அப்படியே செய்து விடுவோம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

கனகத்திடம் இந்த யோசனையைச் சொன்னபேராவது சொந்த ஊரான திருச்சியில் தனது கடைசி காலத்தை கழிக்க வேண்டுமே! என்ற அவளது ஆசைக்காக பெரிதும் தலையாட்டினான் அவன்.

செல்வம் அத்தோடு விடாது இந்த பூம்பொழில் கிராமத்திடில் உள்ள கைலாசநாதரின் வீடும் சொற்ப விவசாய நிலத்தையும் நல்ல விலைக்கு விற்பனை விட்டு ஊரைவிட்டே போய்விடலாம் என்பதும் அவனது பிள்ளை.

அவனுக்கு முக்கியமாக மகேந்திரன் இருக்கும் பூம்பொழில் கிராமத்தை விட்டு கிளம்பிவட வேண்டும் அப்படிச் சென்றுவிட்டால்.... காஞ்சனையால் மகேந்திரனை சந்திக்க

முடியாது... இருவரையும் வெகு எளிதாக பிரித்து விடலாம். பின் காஞ்சனை மகேந்திரனை மறந்து விடுவாள். பின் அவளை மணந்து கொள்வது சுகுவாகிவிடும் என நினைத்தான் செல்வம்.

அதன்படி வேகமாய் காரியங்களில் இறங்கவும் செய்தான் அவன். முதலில் காஞ்சனையை நம்ப வைப்பதற்கு பொய்யான சில ஏற்பாடுகளை உருவாக்கவும் செய்தான். அதாவது கைலாசநாதரின் நிலத்தில் விவசாயம் செய்வது பாதிக்கப்பட்டு விட்டது போலாக கூலி ஆட்களை வைத்து காஞ்சனையின் முன்பேச வைத்தான்.

காஞ்சனைக்கு இந்த விஷயம் பெரும் திகைப்பாய்த்தான் இருந்தது. தந்தை காலத்திலிருந்து நல்ல வருமானத்தை ஈட்டி வரும் நிலத்தில் திடீரென என்ன ஆகும்? என திகைப்பாய்த்தான் இருந்தது. தந்தை காலத்திலிருந்து நல்ல வருமானத்தை ஈட்டி வரும் நிலத்தில் திடீரென என்ன ஆகும்? என திகைத்து அவர்களிடமே விளக்கம் கேட்டான்.

அது... நம் நிலத்தில் தவறான உர மருந்து பொருட்களை போட்டு விவசாயம் செய்ததால் நிலமே கெட்டுப் போய்விட்டது... என்ற விளக்கமும் சொன்னதும் அவள் நம்பவேண்டியதாயிற்று.

எல்லாம் செல்வம் சொல்லிக் கொடுத்த பொய்... என அவள் புரிந்து கொள்ள இரண்டு நாள் தான் ஆயிற்று. மகேந்திரன் வந்தவனிடம் அவள் விஷயத்தைச் சொல்ல, யார் சொன்னது? நல்ல.. விளைநிலம் அல்லவா இது? வேண்டுமானால் நானே குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறேன். மாதமாதம் உரிய பணத்தை கொடுத்து விடுகிறேன். சரியா? எனக்கூறி அன்றே ஒப்பந்தம் போடத் தயாராகி விட்டான்.

செல்வத்திற்கு இதைக் கேட்டு குமைச்சல் அதிகமாகி கைகளைப் பிசைந்தான்... ஆனாலும் அதனையைத் தூண்டி விட்டு ஊரை விட்டு திருச்சிக்கு சென்று விடும் தனது திட்டத்தை செயலாற்ற முனைந்தான்.

என்ன இருந்தாலும் காஞ்சனைக்கு சொந்தம் என சொல்லிக் கொள்ள இருப்பது அவனும் அதனையும் தானே? அவர்கள் இருவரும் விலகி விட்டால் விலகிச் சென்று விட்டால்

என்ன செய்வாள்? பயந்து விடுவாள். தானே? அந்த பயத்தில் சம்மதித்து விடுவாள். தானே? தனது நினைப்பை அடுத்த ஆயுதமாக்கி அதை மூலமாக காஞ்சனையிடம் பிரயோகித்தான் அவன்.

அவன் ஆட்டுவித்ததுபோல் அப்படியே ஆடினாள் கனகம்.

இதோ பார் காஞ்சனை, எனக்கு ஒரு நல்ல யோசனை தோன்றுகிறது. பேசாமல் நாம் மூவரும் என் சொந்த இடமான திருச்சிக்கு சென்று விடுவோம். அங்கு இருக்குமட் எனது உறவினர் மளிகைக்கடையை செல்வத்திற்கு வாங்கிக் கொடுத்தி விடுகிறேன். அதனால் வருமானத்திற்கும் பஞ்சம் வராது. நாம் நல்லபடியாக வாழலாம். உனக்கும் ஒரு சந்தோஷமான வாழ்க்கை கிடைக்கும் என்ன சொல்கிறாய்?

அத்தை கேட்டதற்கு தாமதியாமல், நான் வரவில்லை. எனக்கு இதில் சம்மதம் இல்லை... என்றாள் காஞ்சனை தெளிவாக.

என் சொல்கிறாய் காஞ்சனை?

ஆமாம் அதை தந்தை வாழ்ந்த இந்த வீட்டை இந்தப் பூம்பொழில் கிராமத்தை ஒருபோதும் என்னால் பிரிய முடியாது... அழுத்தமான குரலில் காஞ்சனை சொல்லி முடித்தாள்.

ஆனால் கனகம் விடவில்லை

‘தானும் செல்வமும் திருச்சி போவதாக முடிவெடுத்து விட்டோம் காஞ்சனை...’

‘தாராளமாகப் போங்கள்...’ கைகளை விரித்தாள் அவள்.

‘நீ மட்டும் தனியே இந்த கிராமத்தில் இருந்து என்ன செய்ய போகிறாய்?’

‘அப்பாவின் விவசாய நிலத்தை குத்தகைக்கு விட்டு அதில் கிடைக்கும் வருவாயில் பிழைத்துக் கொள்கிறேன். அப்பாவின் நினைவுகளோடு இந்த வீட்டிலே தங்கிவிடுகிறேன்...’

இந்த காஞ்சனையில் பதில் கனகத்தை மட்டுமல்ல அவர்களது பேச்சை பக்கத்து ரூயிலிருந்து ஒட்டுக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த செல்வத்தையும் அதிவைத்தது.

கனகம் திரும்பவும், 'சரி காஞ்சனை... நீ சொல்வது போல இருந்து கொள்ளலாம். ஆனால் உன் எதிர்காலம்...? செல்வத்தை நீ கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமே..? அதற்கு என்ன செய்யப் பேர்கிறாய்..?' என்றாள் விடாது.

சற்றும் தயங்காமல், செல்வத்தை நான் கட்டிக்கொள்ளப் போவதாக யார் சொன்னது, அப்படி ஒரு நினைப்பு எனக்கு இல்லையே... அத்தை...! என்றாள் காஞ்சனை தீர்மானமாக.

வாயடைத்துப் போனார்கள் இருவரும்.

13

அத்தையின் பேச்சுக்கு தகுந்த பதிலடி கொடுத்துவிட்டாலும், அத்தை சொன்ன விஷயமே அதிர்ச்சியாய் இருப்பதாய் நினைத்த காஞ்சனைக்கு, விஷயத்தை மகேந்திரனிடம் சொன்னபோது அது அணுகுண்டாகி அவள் தலையிலே வெடித்தது.

அக்கரையாய் கேட்டுவிட்டு மிகச் சாதாரணமாக, அத்தை சொல்வது கூட சரிதானே? செல்வம் அத்தானை நீ கட்டிக்கொள்வது பொருத்தமாய்த்தான் இருக்கும்! என்றான்.

அவளுக்கு திகைப்பானது. தலைசுழன்றது. தூக்கிவாரிப் போட்டது, என் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளலாம். எல்லாவற்றையும் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டே அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டாள். என்ன சொல்கிறீர்கள் மகேந்திரன்... நீங்களா இப்படிப் பேசுவது, என்றாள் ஆற்றாமையாய்.

அவள் கையை மகேந்திரன் புரிந்து கொண்டானோ அல்லது புரியாதது போல் காட்டிக் கொண்டானோ அவன் திரும்பவும் சிரித்து அதே பதிலைச் சொன்னான். என்ன காஞ்சனை... இதில் புதியதாய் ஒன்றும் இல்லையே...? உன் தந்தை இருக்கும்போதே உனக்கும் செல்வத்திற்கு மணமுடிப்பது பற்றி பேசி வைத்திருந்ததாய் நீயே சொல்லியிருக்கிறாயே?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

காஞ்சனை முகம் நொடித்தவள், அது முன்பு சொன்னது... வெறும் பேச்சளவில் சொல்லிக் கொண்டது... அவ்வளவே... என்றாள்.

அவ்வளவே... என்றால்? அதில் அப்போது உனக்கு சம்மதம் இருந்தது தானே? என்றாள் மகேந்திரனும் விடாமல்.

அப்போது இருந்தது. ஆனால்.. என இழுத்து அவனையே உறுத்துப் பார்த்த காஞ்சனை மறுகணமே பட்டென, இப்போது சம்மதம் இல்லை... என்றாள் தெளிவான குரலில்.

மகேந்திரனுக்கு புருவம் எகிறியது.

என்ன சம்மதம் இல்லையா?

உதடுகளை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு வேகமாய் தலையாட்டினாள் அவள்.

அவன் நேருக்கு நேர் அவன் முன் வந்து நின்று கொண்டான்.

சம்மதம் இல்லை... என்றால்... என்ன... அர்த்தம்... சொல் காஞ்சனை...!

பிடிக்கவில்லை.... என்று அர்த்தம்! அவள் தலையாட்டி கிளிப்பிள்ளை போல் சொல்ல அவனது பார்வை கூர்மையானது.

நான் அதை கேட்கவில்லை காஞ்சனை. அதற்கு அடுத்த வார்த்தை என்ன...? அடுத்ததாற்போல் என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று கேட்கிறேன்...?

இப்போது மறுபடியும் அவனாள் சந்தேகம் ஓடியது.

இவன் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு கேட்கிறானா? அல்லது நிஜமாகவே தெரியாமல் தெரிந்து கொள்ள கேட்கிறானா?

ஒரு கணம் விழிகளை விரித்து அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள் காஞ்சனை.

ஆறடி உயரத்தில் பெரும் பராக்கிரம பாண்டியன் போல் திண்தோள்களும் புண்களும் நெஞ்சு நிமிர் மல்யுத்த வீரன் போல் நிற்கும் இவன் இங்கே? ஓடிசலான நோஞ்சன்போல் குட்டை தட்டையாய் இருக்கும் செல்வம் எங்கே?

சரி... உடல் வளர்ச்சியை விடுவோம்.. மனது? எவ்வளவு பணமிருந்தும் எளிமையாய் பழகும் கணம்...

கள்ளங்கபடமில்லாமல் சிரிக்க சிரிக்க பேசும் அழகு... வரிந்து கட்டிக்கொண்டு உதவும் பாங்கும்... இதுவெல்லாம் செல்வத்திற்கு வருமா? எதர்கெடுத்தாலும் விரட்டும் அந்த கடுகடுப்பான முகமும் சிடுசிடுத்தனமும் செல்வத்தை விட்டு விலகுவது கிடையாதே!

ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மகேந்திரன் பக்கத்தில் ஒப்புக்காக கூட செல்வத்தை நிற்க வைக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்தான் காஞ்சனை.

அவள் அப்படி விழிகளை விரித்தது தன்னையே உறுத்துப் பார்ப்பதை அதிசயமாய்ப் பார்த்தவாறே அவள் தோள்களை உலுக்கினான் மகேந்திரன்

காஞ்சனை... உன்னைத்தான் கேட்கிறேன்.. என்ன கனவுலகத்துக்கு போய் விட்டாயா? என்றதும் நினைவுக்கு வந்தாள்.

ஒன்றுமில்லை.. என்றாள்

ஒன்றுமில்லையா?

எனது பதில் ஒன்றுமில்லைதான்...! என்றாள் மறுபடியும் அழுத்தமாக.

புரியவில்லை... என்றான் மகேந்திரன் நெற்றியைச் சுருக்கியபடி தொடர்ந்து அவள் மௌனமாக இருக்கவே, செல்வத்தைப் பிடிக்கவில்லை. என்றால் அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று கேட்கிறேன் காஞ்சனை...? என்றான் விளக்கம் கேட்பது போல்

அவளுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

இப்படி கேட்டால் என்ன பதிலில் சொல்வது, இவனுக்குப் புரியவில்லை...? அல்லது தொடர்ந்து புரியாதது மாதியே நடித்துக் கொண்டிருக்கிறானா?

நிமிர்ந்து இம்முறை அவனை நன்றாக முறைத்தாள்.

பதில் சொல் காஞ்சனை... விடாமல் அக்கரையாய் கேட்டான்.

ஒன்றுமில்லை.. தான்... எனது பதில்...! என்றால் எரிச்சலாய்

அவன் மகேந்திரன் விடாது அவன் எண்ண ஒட்டத்தை படிக்க முயல்வது போல் பார்த்தது மேலும் எரிச்சலூட்டியது. தெரியாதது மாதிரி நடித்துக் கொண்டு இதில் ஆராய்ச்சி வேறு?

கோபமாய் நிமிர்ந்து, என்னையே கேள்வி கேட்கிறீர்களே...

நீங்கள் பதில் சொல்கிறீர்களா? என்றாள்.

கேளு... என்றான் மகேந்திரன் சிறிதும் தயங்காமல் நீங்கள் என் விஷயத்தில் என்னதான் நினைக்கிறீர்கள்? என்றாள்.

என்ன நினைக்கிறேன்.. என்று ... அவன் இழுக்க அவள் முகம் மேலும் சிவந்தது.

இந்த இழுப்பு பேச்சு எல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம். நேரிடையாக சொல்லுங்கள். என்னைப் பற்றி... என் வாழ்க்கையைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? என்ன முடிவு எடுக்கப் போகிறீர்கள்? கேட்டபடி ஓரளவு பூடகமாய் விடிஷயத்தை சொல்லிவிட்ட திருப்தியுடன் அவன் முகத்தையே பார்த்தாள் காஞ்சனை

உன் வாழ்க்கை பற்றி நி தான் முடிவெடுக்கவேண்டும்...எ என்றான் மகேந்திரன் சட்டென

ஏன்... அதில் உங்களுக்கு அக்கறை இல்லையா? என்றாள் அவளும் வெடுக்கென.

அக்கறை இருக்கிறது. அதனால்தானே கேட்கிறேன்.

எனக்கு செல்வம் அட்டதானை பிடிக்கவில்லை... அவருடன் ஆன ஒரு வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. ஆனால் வேறு... அவள் ஒரு நிமிடம் நிறுத்திவிட்டு அவனது முகத்தை தயக்கமாய் பார்த்தாள்.

சொல்லு...! செல்வத்தைப் பிடிக்கவில்லை சரி.. வேறு யாரையும் பிடித்திருக்கிறதா?

ம்ம்... பதிலை விட தலையைத்தான் வேகமாய் ஆட்டினாள்

ம்ம்... சொல்லு... யாரது...?

அவன் மறுபடியும் விரட்டும் தொனியில் கேட்க ஒருவேளை எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு அவள் வாயினால் வரவழைப்பதற்காக விளையாடுகிறானா? என்று கூட நினைத்தது அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

இன்னும் உங்களுக்குப் புரியவில்லை...?

புரியவில்லை...

நீங்கள்தான்..! அவள் விழிகள் தாழ் குரல் நடுங்கச் சொன்னாள்.

அது நடக்காத காரியம்...! கொஞ்சமும் தாமதியாமல் சட்டென அவனிடமிருந்து வந்த அந்த பதில் அவனை மேலும் நிலைகுலைய வைத்தது.

ஒரு கணம் காஞ்சனைக்கு பேச்சே வரவில்லை!

முகத்திலடித்தாற்போல்... சட்டென... வார்த்தைகளை வீசுவது... அவள் ரசித்த அவனை வசீகரித்த அந்த மகேந்திரன்தானா?

அதுவும் எப்படி...? நடக்காத காரியமாமே?

ஒரு வேளை வலியப்போய் மனதில் உள்ளதை கொட்டியதும் பிசு செய்கிறானா? நினைப்புடன் விழி விரிய அவள் மறுபடி கண்களைச் சுழற்றினாள்.

அவனது சீரியஸான முகம் அவன் சொல்வது விளையாட்டல்ல... ஆனித்தரமான பேச்சு என பறை சாற்ற.. அப்படியே மனம் நோகத்தான் செய்தாள் காஞ்சனை

அவள் மனம் மகிழ்வான் என்று பார்த்தால் நெருப்பாய் அல்லவா தகதகக்கிறான். முதல் முறையாய் அவனுக்காக, அவனையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் தனது நிலைக்கா அவளுக்கு பயமே ஏற்பட்டது.

இருந்தாலும் அதற்காக அவன் சொன்னதற்கெல்லாம் தலையாட்டிக்கொண்டிருக்க முடியாது அவளுக்கு விடைதெரிந்தாக வேண்டும்!

ஏன் முடியாது? என்றாள் குரலை கூட்டிக் கொண்டு தைரியம் வந்தவளாய்.

அவன் மகேந்திரன் மறுபடியும் நெற்றியைச் சுரக்கினான் அவளிடம் என்ன பேச என்று அவன் யோசிப்பது கூட அவளுக்குப் புரிந்தது

கவனமாய் வார்த்தைகளை விடவேண்டும். ஜாக்கிரதையாய் பேச வேண்டும் என்பது போல் அவனது முக பாவனை மாறி உதடுகள் அசைந்தது.

புரிந்து கொள் காஞ்சனை. நான்... என்னது மனது எனது கொள்கைகள் எல்லாம் வேறு. கல்யாணம் என்ற ஒன்று பற்றியெல்லாம் சிந்திக்கும் நிலையில் நான் இல்லை...! அது நிதர்சனமான உண்மை...!

ஆஹா... ! என்ன ஒரு பதில்! உதட்டைச் சுழித்து பழிப்பு

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

72

காட்டியவள், அப்படி நீங்கள் கல்யாணம் பற்றி சிந்திக்கும் வரை அது எத்தனை மாதமோ எத்தனை வருடமோ... நான் காத்திருக்கிறேன். காத்திருக்க தயார்தான். போதுமா? என முடித்தாள்.

அவன் இம்முறை உதடுகளை இறுக்கினான். 'ம்ம்... சரி...சரி... என தலையாட்டியவன், சுற்றி வளைத்துச் சொல்லலாம் என்று பார்த்தால் உனக்குப் புரியவில்லை. அதனால் நேரிடையாக சொல்லிவிடுகிறேன். உண்மையான காரணம் என்ன தெரியுமா?' 'என்ன?

'எனக்கு என்னுடைய பணத்திற்கு உன்னைப் போல் ஆயிரம் அழகிகள் மணப்பெண்களாய் கிடைப்பார்கள். ஆனால் செல்வம்... செல்வத்திற்கு? உன்னை விட்டால் யாரும் இல்லை. அதனால் அவர் மனதை நோகடிக்க நான் விரும்பவில்லை! அதே இறுக்கத்தோடு முடித்தான் மகேந்திரன்.

14

மகேந்திரனின் பேச்சு அன்று மிகவும் எரிச்சலூட்ட அதற்கு மேல் அங்கு நிற்கப்பிடிக்காமல் விறுவிறுவென வந்துவிட்டான்.

அதன்பின் ஒருவாரம் அவள் அவனைப் பார்க்கவில்லை. எப்பொழுதும் இறுக்கமான முகம், யார் முகத்தையும் நிமிர்ந்து பாராமல் விலகிச் செல்வதும் அவளது சபாவமாயிற்று.

அத்தை அவளை இரண்டு மூன்று நாள் அவளை கவனித்து விட்டு அக்கரையோடு, 'என்ன விஷயம் காஞ்சனை? என்று கேட்க, ஒன்றுமில்லை... என்று மட்டும் சொன்னாள். செல்வமும் தன்பங்கிற்கு, என்ன காஞ்சனை ஏன் ஒரு மாரியாய் இருக்கிறாய்? என்று கேட்டதும் விஷயத்தைப் போட்டு உடைத்தாள்.

'உங்களை கட்டிக் கொள்ள எனக்கு துளியும் விரும்பவில்லை. என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள்...!' என்றாள்.

செல்வம் இதைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதுநாள் வரை காஞ்சனை அவளிடம் எதிராய் பேசியதில்லை. இதுநாள் வரை காஞ்சனை அவளிடம் எதிராய் பேசியதில்லை. ஒரு முகத்திலடித்தாற்போல் எடுத்தெறிந்து சொல்லிவிட்டாளே! ஒரு கணம் அப்படியே முகம் கூம்பிப் போயிற்று அவனுக்கு

73

□ அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

காஞ்சனைக்கும் யார் யார் மீதோ ஆத்திரம்... கோபம்.... எரிச்சல்... அந்த எரிச்சல் முழுவதையும் அவன் செல்வம் மீது அப்படியே காட்டிவிட்டான்.

அவளது பதிலால் செல்வம் நொந்து நூலாகியவன் சமாளித்துக்கொண்டு அவள் எண்ணம் முழுவதையும் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவன் போல் அடுத்த கேள்வியை வீசினான்.

‘சரி காஞ்சனை என்னைப் பிடிக்கவில்லை. யாரை உனக்கு பிடித்திருக்கிறது... யாரை நீ கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாய்?’

அவன் கேட்டதும் மின்னல் வெட்டியது போல் மறுபடியும் பதில் வந்தது... காஞ்சனையிடமிருந்து ‘மிஸ்டர் மகேந்திரன்...!’ மிஸ்டர் மகேந்திரனைத் தான் கட்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்... அழுத்தந்திருத்தமாய் உச்சரித்துச்சொன்னான்.

செல்வம் மறுபடி முகம் கன்றியவன் அதையும் சமாளித்தவாறு புருவம் உயர்தியபடி, காஞ்சனை ஒருவேளை அந்த மகேந்திரன் உன்னைக் கட்டிக்கொள்ள மாட்டேன் என்னு மறுத்து விட்டால்... என்ன செய்யப் போகிறாய்? என்றான்.

காஞ்சனை இம்முறை திடுக்கிட்டாள்

இவன் எதற்கு இப்படி கேட்கிறான்?

இவன் கேட்பதைப் பார்த்தால் மகேந்திரன் அன்று நம்மிடம் அப்படிப் பேசி மறுத்ததற்கு கூட இவன் காரணமாக இருக்குமோ? இவன் மகேந்திரனிடம் போய் ஏதாவது சொல்லி வைத்திருப்பானோ...?

சந்தேகம் தலைதூக்க உற்றுப் பார்த்து அவன் முகத்தை ஆராய முற்பட்டபோது செல்வம் என்ன நினைத்தானோ.. விருட்டென முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். நான் கேட்டதற்கு பதில் சொல்... காஞ்சனை.. மகேந்திரன் மறுத்தால்... ...? என இழுத்தான்.

‘மறுக்கமாட்டார் அப்படி மறுத்தால் அவர் சம்மதிக்கும் வரை காத்திருப்பேன்..!’

‘எவ்வளவு நாள் ஆனாலுமா?’

மறுபடியும் செல்வம் வியப்பாய் அதையே நோண்டி நோண்டி கேட்டது அவளுக்கு எரிச்சலையே கிளப்பியது. அதனாலே, ‘குடுகுடு கிழவியானாலும் அவருக்காக.. அவருக்காக மட்டும் காத்திருப்பேன். போதுமா?’ என்றான்.

மறுபடியும் முகத்தை வெட்டி கோபத்துடன் அகன்று

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

விட்டான் செல்வம்

காஞ்சனை தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டாள்.

அவளுக்கு நிஜமாகவே தலைவலியை உண்டு பண்ணும் இன்னொரு விஷயம் தோழிநீலாவது மூலம் அவள் காதுகளில் விழுந்தது.

மகேந்திரன் ஊரில் இல்லையாம் வெளியூர் சென்று ஒரு வாரமாகி விட்டதாம். பண்ணைப் பொறுப்புகள் முழுவதையும் மேனஜர் ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு உடைமைகளை பெரிய குட்கேஸ் ஒன்றில் திணித்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டானாம். எங்கு செல்லப் போகிறேன் என்பது பற்றி கூறவில்லையாம். ஆனால் தான் திரும்ப பல மாதங்கள் ஆகும்.. என்று மட்டும் பணியாளர்களிடம் சொல்லி அதுவரை பண்ணையை பொறுப்பாய் நிர்வகிக்கும்படி உத்தரவிட்டு விட்டுச்சென்றிருக்கிறானாம்...

அட... இத என்ன கூத்து...? எங்கு போனான்? எதற்காக இப்படிச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடி ஒளிந்து கொண்டான்? நிஜமாகவே அதிர்ந்து போய் திடுக்கிடத்தான் செய்தான். நம்பமுடியாமல் நேரிடையாகவே அவனது பண்ணை வீட்டிற்குச் சென்று எல்லோரிடமும் பேசி விசாரித்தான். மகேந்திரனைத் தெரிந்தவர்களிடம் எல்லாம் போய் கேட்டான் எல்லோரும் அதே பதிலைத் தான் சொன்னார்கள். யாருக்கும் அவன் மகேந்திரன் போன இடம் தெரியவில்லை

எப்போதாவது போன் செய்து நிலைமைகளை கேட்டறிந்து கொள்வதாக அவன் சொன்னதையும் சொன்னார்கள்.

காஞ்சனைக்கு ஒரு விஷயம் தெளிவாகப் புரிந்தது.

அவன் மகேந்திரன் ஒரு திட்டத்துடன்தான் இப்படிச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

அந்த திட்டமும் யோசித்தபோது அவளுக்குப் புரிந்தது.

வேறு என்ன? அவளது கோரிக்கையை நிராகரித்ததோடு இப்படி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடி ஒளிந்து காணாமல் போய்விட்டால்... காஞ்சனைக்கு வேறு வழியில்லாமல் போய் விடுமே?

அவளும் காத்திருந்து மனம் மாறி வேறு வழியில்லாமல் செல்வத்தைக் கட்டிக்கொள்ள சம்மதித்து விடுவாளே...? இதுதானே மகேந்திரன் போட்டிருக்கும் திட்டம்?

□ அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

மணக்கணக்கு?

என்ன ஒரு மடத்தனம்! அவனைக் காணவில்லை என்றதும், வேறு வழியில்லை என்றதும் அவள் மனம் மாறி விடுவாளா? அப்படி மனம் மாறி உடன் செல்வத்திற்கு கழுத்தை நீட்ட சம்மதித்து விடுவாளா?

சே! இந்த மகேந்திரனுக்கு அறிவு, மூளை இதுவெல்லாம் எங்கே போயிற்று?

எவ்வளவு தரக்குறைவாய் அவளை நினைத்திருக்கிறான்... எடை போட்டிருக்கிறான்!

நொடிக்கொருதரம் மாற்றிக்கொள்ளும் மனதா அவளுக்கு... ஆரம்பம் முதலே அவனையே நினைத்து தானே உருகினாள்... உருகிக் கொண்டிருக்கிறாள்!

அவளது அன்பை அந்த நேசத்தை அவன் புரிந்து கொள்ளவே இல்லை!

ஒரு கணம் மகேந்திரனை நினைத்து அவளுக்கு வெறுப்பாகவும் இருந்தது.

அவன் சொல்லிவிட்டால் உடனே அவள் ஆமாம் சாமி! போட்டுக் கொண்டு செல்வத்தைக் கட்டிக் கொண்டு விடுவாளா?

இந்த புத்தி கெட்டு யோசிக்கும் மகேந்திரனுக்கு சரியான பாடம் புகட்ட வேண்டும் அவனுக்கு உரைக்கிறபடி நம் நிலையை உணர்த்தியாக வேண்டும்!

எப்படி?

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக முதலில் ஓடி ஒளிந்து கிடக்கும் மகேந்திரனை கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்ய?

காஞ்சனை தீவிரமாய் யோசித்து அதற்கும் ஒரு வழி கண்டு பிடித்தாள்.

திரும்பவும் அவன் மகேந்திரன் பண்ணை வீட்டு பணியாளர் ஒருவனிடம் கெஞ்சாத குறையாய் நையமாய் பேசி விஷயத்தையும் கறந்து விட்டாள்.

மகேந்திரனுக்கு சென்னையில் ஒரு சிறிய உரக்கொள்முதல் கம்பெனி இருப்பதாகவும் அவன் உறவினர் ஒருவர் அதை நிர்வகித்து வருவதாகவும் அங்குதான் மகேந்திரன் சென்றிருப்பதாகவும் ரகசியம் வெளிப்பட்டது.

அதற்குள் மேலும் பத்து நாட்கள் ஓடியிருந்தது. ஆக மகேந்திரன் சென்னை போய் இருபத்தைந்து நாட்கள்...

கஷ்யா குடும்ப நாவல்

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம்...

அவளுக்கு மேலும் எரிச்சலையூட்டும் வண்ணம் செல்வமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கோ கிளம்பிப் போய்விட்டான்.

கனகம் அத்தைதான், பாவம் செல்வம்! அவன் முகமே சரியில்லை... இடிந்து குலைந்தவன் போல் நடமாடினான். பின் என்னைத் தேட வேண்டாம் விரைவில் திரும்பி வருகிறேன் எனக் கூறிக்கொண்டு கிளம்பிப் போய்விட்டான் என புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

காஞ்சனைக்குப் புரிந்தது. அன்று முகத்திலடித்தாற்போல் உன்னைப் பிடிக்கவில்லை. மகேந்திரனைத்தான் கட்டிக் கொள்ளப்போகிறேன்.. என்று சொன்னது அவனை நிலைகுலையச் செய்திருக்க வேண்டும். அதான் முகத்தில் விழிக்க விரும்பாவது ஓடிவிட்டான்.

சரி... அவன் போனது சரி... மகேந்திரனை தன் வழிக்கு கொண்டு வர ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமே!

யோசித்து ஒரு வழியும் புலப்பட்டது கடைசியில் அவளே அந்த முடிவிற்கு வந்தாள்.

மகேந்திரனை தேடிக் கண்டுபிடித்து சத்தியாகிரகம், உண்ணாவிரதம் என ஏதாவது போரட்டம் நடத்தியாவது அவனை சம்மதிக்கவைக்க வேண்டும். அது ஒன்றுதான் இருக்கிற வழி...! எனவும் தீர்மானித்தாள்.

மறுநாள் அத்நையிடம் பலவாறாக பேசி சமாதானப்படுத்திவிட்டு பெட்டியும் கையும் சென்னை நோக்கி கிளம்பிவிட்டாள். அவள் கையில் மகேந்திரனின் பண்ணைவீட்டு பணியாளர் மூலம் கிடைத்த மகேந்திரனின் சென்னை உரக்கொள்முதல் கம்பெனி விலாசம் இருந்தது.

அதனால தைரியமாக டிரெய்ன் ஏறி மறுநாள் காலையில் சென்னையில் கால் பதித்தாள். பின் ஆட்டோ பிடித்து அந்த உரக் கொள்முதல் கம்பெனி விலாசத்தை கண்டுபிடித்து உள்ளே நுழைந்தபோது.. அங்கு அவளுக்கு பெரும் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

கம்பெனி உள்ளிருந்து தோளாடு தோள கை போடப்படி வெளி வந்தது செல்வமும் மகேந்திரனும்! இருவர் முகத்திலும் சினேகிதமான அந்த புன்னகை! காஞ்சனை நீ ஜெயித்து விட்டாய் உன் விருப்பம் போல் இனி மகேந்திரன் சாரை கட்டிக் கொள்ளலாம். நாங்கள் நண்பர்களாகிவிட்டோம்! என்றான் செல்வம் உற்சாகமாக.

காஞ்சனை கோவிந்த்

15

அடுத்து வந்த சில நிமிடங்களை சந்தோஷமான நிமிடங்களாகவே காஞ்சனை உணர்ந்தாள். அந்த சில நிமிஷங்களில் நடந்த எல்லாவற்றையும் கொட்டி விட்டு வாழ்த்துடன் அகன்று விட்டான் செல்வம்.

அறையில் அவளும் மகேந்திரனும் தனியே.

அவனைப் பார்க்க பிடிக்காமல் விலகிப் போனவளை அப்படியே இழுத்து அணைத்தான் அவன். முகம் வெட்டி கோபமாய் திரும்பிக் கொண்டாள் காஞ்சனை.

‘அடா...டா... இந்த மலர்முகம் இப்படி வாடுவது தகுமோ?’ என்றபடி அதை கரங்களால் திருப்பியபோது, ‘காரணத்தைச் சொல்லுங்கள்..’ என்றாள் அவள் கோபமாய்.

‘என்ன காரணம் காஞ்சனை...?’

‘முதலில்... என்னைப் பிடிக்கவில்லை... திடிருமணம் நடக்காத காரியம் என்றெல்லாம் எடுத்தெறிந்து பேசினீர்களே?’

அவன் கடகடவென சிரித்தான், பின் மெல்லமாய் அவள் தலையை ஒரு தட்டு தட்டியபடி, ‘நன்றாக நினைவுபடுத்தி பார். நடக்காத காரியம் என்று மட்டும்தான் சொன்னேன். உன்னைப் பிடிக்கவில்லை... என்று சொல்லவா செய்தேன்? இந்த நொடிக்கொருதரம் குங்குமமாய் சிவக்கும் அழகு முகத்தை பிடிக்கவில்லை என்று யாராலாவது சொல்ல முடியுமா?’ என்றதும், ‘சொல்ல வந்த விளக்கத்தை முதலில் சொல்லுங்கள்...’ என்றாள் கறாராய்.

‘ம்ம்....சொல்கிறேன்...! அது... உனக்குத்தெரியாத காரணம்... முதலில் நான் உன்னை மனதார விரும்பினேன் காஞ்சனை ஆனால் உன் விஷயத்தில் கூட்டை விட்டு நீயே உடைத்துக் கொண்டு வர வேண்டும் என நான் எண்ணினேன். நான் அப்படி மறுத்து சொன்னாலும், எந்த வித தடை வந்தாலும் நீ பிடிவாதமாய் நின்று என்னை விரட்டி நான்தான் வேண்டும் என்று உறுதியாய் பின் வந்தாயே... அந்த துணிச்சல், அந்திடமான உறுதி உனக்கு ஏற்பட வேண்டும் என்று விரும்பினேன். அதே போல் நீ வெறியாய் செயல்பட்டு நீ என்னைத் தேடி வந்தாய்...

கஷ்யா குடும்ப நாவல் □

78

நான் இப்படி நடந்ததற்கு உன்னை சோதனை செய்ததற்கு ஒரு சரியான காரணமும் இருக்கிறது... காஞ்சனை..’

‘அது ... என்ன காரணமோ..?’

‘அது... உனக்குத் தெரியாத காரணம்... செல்வம் வந்து என் காலில் விழுந்த கதை...’ என்றான் மகேந்திரன் அமைதியாக. ‘என்ன செல்வம் உங்கள் காலில் வந்து விழுந்தாரா?’ திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் காஞ்சனை.

மென்மையான சிரிப்புடன் தலையாட்டினான் மகேந்திரன். ‘அது.. பெரிய கதை காஞ்சனை. திடீரென ஒருநாள் மாலை என் வீடு தேடிவந்த செல்வம் சட்டென என் காலில் விழுந்து பொலபொலவென அழுது விட்டான். நான் பதறிப் போய் தூக்கி விஷயத்தைக் கேட்டால்... என்னிடம் கெஞ்சுகிறான்... காஞ்சனையை நான் மிகவும் நேசிக்கிறேன்.. அவளை விட்டுக்கொடுங்கள். எனக்கு அவளை விட்டால் வேறு யாரும் கிடையாது.... என ஒரே.. புலம்பல். எனக்கு ஒரு கணம் அவளை எப்படி ஆறுதல்படுத்துவது என்றே தெரியவில்லை..’

‘செல்வம் என்னை விரும்பலாம். ஆனால் நான் விரும்பியது உங்களைத்தானே?’ டக்கென குறுக்கிட்டு கேட்டாள் காஞ்சனை.

மகேந்திரன் தலையாட்டினான். ‘அது எனக்கும் உனக்கும் தெரியும்.. ஆனால் செல்வம் அதை தெரிந்தும் புரிந்து கொள்ளாமல் உன்னை மணமுடிக்க வழிகளைத் தேடினான். என்னிடம் கெஞ்சியதும் அந்தக் காரணத்தினால் தான்! அதனால் எனக்குத்தான் சங்கடமாய் போயிற்று. கோழை போல் காலில் விழுந்து கெஞ்சுபவனிடம் வீரத்தைக் காட்டுவது முடியாதது அல்லவா? அதனாலே அவனுக்காக உண்மையான எனது நிலையை மறைத்தேன். உன்னை மணக்க விரும்பமில்லை போல் நாடகமாடினேன். கூடவே செல்வத்திற்கும் புரியவைக்க வேறுசில வழிகளைத் தேடினேன்....’

‘அது... என்ன வழிகள்? அதையும் சொல்லுங்கள்!’

இரண்டு பேர் மனம் ஒப்பி இணைந்தால்தான் அது இனிமை..... முறையான இல்லறம்... மனதில் ஒருவரை நினைத்துக் கொண்டு வேறு ஒருவருடன் இணைந்தால் அது துன்பமே... என்பதை உன் மூலமாகவே அவனுக்குப் புரியவைத்தேன்...

‘என்மூலமாகவா.. எப்படி?’

‘வேறு என்ன..? நான் யாரிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல்

79

□ அகிலா கோவிந்த்

சென்னைக்குச் சென்றதும்.. நீயும் கோபமும் ஆத்திரமுமாய் வெறியோடு என்னைத் தேடி சென்னைக்கே வந்தது என்னை சரியாக கண்டுபிடித்தது... எல்லாம் நீ என் மீது எவ்வளவு அன்பு காதல் வைத்திருக்கிறாய் என செல்வத்தை சிந்திக்க வைத்தது. என்ன இருந்தாலும் அவனுக்கும் மனது என்ற ஒன்று உண்டல்லவா...? அது... எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டது. உண்மைக் காதலர்களான நமக்காக இரக்கப்படவும் ஆரம்பித்துவிட்டது...

‘அடாடா.. உண்மைக்காதலர்களா?... யார் நாமா...? கேட்கவே காதல்தேன் பாய்கிறதே...!’ கேலியாய் அவள் விளிக்க... பதிலுக்கு சிரித்த மகேந்திரன் தொடர்ந்து விளக்கினான்.

‘அதுமட்டும் இல்லை கண்மணி, செல்வம் விஷயத்தில் திடீரென அவன் மனதில் இன்னொரு காதலும் புகுந்து கொண்டது. அந்தப் பெண் பெயர் மல்லிகா...’

‘மல்லிகாவா...? யார் அது...?’

‘மல்லிகா வேறு யாரும்ல்ல...! சென்னையில் உள்ள என்னுடைய சிறிய உரக் கொள்முதல் கம்பெனியின் செகரட்டரி. இடையிடையே செல்வம் என்னைத் தேடி வரும்போது அவளை சந்திக்க... அந்த மல்லிகாவுக்கு கிராமத்து காளையான செல்வம் மேல் ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட... அவ்வளவுதான்.. அங்கு புதியதாய் இருவருக்கும் காதல் தீ பற்றிக் கொண்டு இருவரும் காதலிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்..’

‘அப்புறம் என்னாயிற்று?’

‘ம்ம்.... பார்த்தேன்... அவர்களது காதலுக்கு பச்சைக் கொடி காட்டி. செல்வத்தை என்னுடைய அந்த உரக் கொள்முதல் கம்பெனியின் மேனேஜராக ஆக்கினேன். செல்வமும் சந்தோஷமாய் ஒப்புக் கொண்டான். விரைவில் அவர்கள் இருவருக்கும் நம் இருவர் தலைமையில் திருமணம்....’

அவன் மூச்சுவிடாமல் பேசி முடித்தான். அவள் வில்லான புருவங்களை உயர்த்தி அப்படியே சுழற்றினாள்.

‘நம் இருவரா... யார் அது...?’

அவன் பதில் சொல்லாமல் வேகமாய் ஒரு அணைப்பு செய்து விடுவித்தவன், ‘இந்த பாசாங்கு நடிப்பு எல்லாம் போதும். நிஜத்திற்கு வா! என்றவன் கண்மணி.... அதற்கு முன் முக்கியமான ஒன்று... என்னை... பெரும் மனது கொண்டு என்னை

மன்னித்துவிடு... உன்னை உள்ளூர் விரும்பி கொண்டு அதை வெளிப்படுத்தாமல் உன்னை ரொம்பவும்தான் சோதித்து வேதனைப்பட வைத்துவிட்டேன். அப்படித்தானே...?’

தலைசாய்த்து அவன் சொல்ல இம்முறை கைகளால் அவள் தலைக்கேசத்தை படபடவென கலைத்து தனது எரிச்சலை அடக்கிக்கொண்டவன், ‘அதைத் திருவாளர் ஐயா அவர்கள் இப்போதாவது உணர்ந்து புரிந்து கொண்டீர்களே... அந்த மட்டிலும் என் பாக்கியம் ஐயா.. பாக்கியம்...!’

போலியாய் கை கூப்பி அவனைப் போலவே தலை சாய்த்து சிரித்தாள் அவள்.

பளீரென சிரித்த அவளது முத்துப்பல் புன்னகையை வெகுவாய் ரளித்தவன், ‘இன்னுமொரு முக்கியமான கேள்வியை கண்மணியிடம் கேட்க வேண்டி இருக்கிறது. கண்மணி பதில் தருவார்களா? கண்மணியிடம் இருந்து உண்மையான பதில் கிடைக்குமா?’ என்றான் குறும்புப் பார்வையை முகத்தில் பதிய வைத்தபடி.

எதுவானாலும் தைரியமாய் கேளுங்கள் ஐயா! பதில் சொல்கிறேன்! அவளும் அதே கிண்டலுடன் சொல்லி கைகள் இரண்டையும் முறுக்கி ஸ்டைலாய் கட்டிக் கொண்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

மகேந்திரன் தொண்டையை செருமிக்கொண்டு, ‘அதாவது கண்மணி, என்னிடம் எது.. உன்னைக் கவர்ந்தது.. எதனால் காதல் கடலில் நீ தொப்புக்கடர் என விழ நேர்ந்தது அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாக...’

அவன் முடிக்கும் முன்பே, மம் சொல்கிறேன்... என ஆரம்பித்தவள் அவன் முன் நேருக்கு நேர் நின்று அவன் முகத்தையே உற்றுப்பார்த்தாள்.

கருவிழிகள் மின்ன விழிகள் விரித்து அவள் பார்க்கும் அழகைக் கண்டு இதழ்கள் பிரியாமலே அவன் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். சட்டென தன் கைகளால் சுண்டி அதைக்காட்டினாள் காஞ்சனை.

‘இதுதான்... இந்த இதழ்கள் பிரியாமல் வரும் இந்த வசிகரச்

சிரிப்புதான் ஐயா.. என்னை தங்களிடம் மிகவும் கவர்ந்தது... ஈர்த்தது... காதல் கொள்ள வைத்தது..! மொத்தத்தில் நீங்கள் எனக்கு யார் தெரியுமா? 'என் இனிய மனங்கவர்ந்த வசிகரமான புன்னகை மன்னன்!... புன்னகை மன்னன்! புன்னகை மன்னனேதான்!'

மூச்சு வாங்க அவள் மூன்று முறை உரக்க சொல்லி முடிக்க பதிலுக்கு படபடவென தலையாட்டிய 'மகேந்திரன், 'இளிச்சவாயன் என வெளிப்படையாய் சொல்லாமல் நாகுக்காய் சொல்கிறாய் அப்படித்தானே?' எனவும் பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, 'புரிந்து கொண்டால் சரி...!' என்றாள் அவள் துடுக்கான தலையாட்டலுடன்.

'ஆனாலும் இவ்வளவு துடுக்குத்தனம், ஆணவம் இவைகளுக்கு இருக்கக்கூடாது உடனே அவைகளை கண்டித்து விடுகிறேன் சரியா?' என்றபடி தனது இதழ்களால் அவளது செவ்விதழ்களை நோக்கிக் குனிந்தான் மகேந்திரன்.

அவன் நோக்கம் புரிவளாய் முகம் சிவக்க ஆரம்பித்தாள் காஞ்சனை!

(முற்றும்)

அக்ஷயா மாத நாவல்

மலர் : 1

இதழ் : 7

வெளியிடுபவர் - ஆசிரியர் :

எம்.எஸ்.முருகன்

அக்ஷயா பப்ளிகேஷன்ஸ்

56/2, ஸ்ரீராம்பேட்டை தெரு, சி.ஐ.டி.நகர், நந்தனம், சென்னை-35.

போன். 044-24361734

கதையில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே. கதையை திருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

Akshaya Novel Monthly

Owner, Publisher & Editor **M.S. Murugan,**

Published at :

New No. 56/2, Sri Rampet Street, C.I.T. Nagar,

Nandanam, Chennai - 600 035.